

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อโครงการก่อสร้างถนนในเขตเทศบาลตำบลลินฟ้า อำเภอ忠พรพัฒนา จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น
2. แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่กองช่างในการก่อสร้างถนน
3. แนวคิดเกี่ยวกับการปักกรองห้องถังรูปแบบเทศบาล
4. แนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ
5. ข้อมูลทั่วไปของเทศบาลตำบลลินฟ้า
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

1. ความหมายของความคิดเห็น

ได้มีนักวิชาการหลายท่าน ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ว่าดังนี้

นุญธรรม คำพอ (2540 : 72) กล่าวว่า ความคิดเห็นของบุคคลจะเกี่ยวข้อง กับคุณสมบัติประจำตัวของแต่ละบุคคลอีกด้วย ซึ่งคุณสมบัติประจำตัวของอย่าง เช่น พื้นความรู้ ประสบการณ์ในการทำงานและการติดต่อระหว่างบุคคลและกลุ่มที่มีความคิดเห็นไปในทิศทางใด ทิศทางหนึ่ง ทั้งนี้เพราะพื้นฐานความรู้อันเป็นกระบวนการทางสังคม กรณีที่ได้รับจาก การศึกษามา เป็นเวลาหลายปีจะเป็นรากฐานก่อให้เกิดความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ

เดชา ทรัพย์สิน (2548 : 58) กล่าวว่าความคิดเห็นนั้นถูกจัดว่าเป็นส่วนที่มนุษย์ได้แสดง ออกมากโดยการพูดหรือเขียน มนุษย์นั้นพูดจริงจากใจ พูดตามสังคมหรือพูดเพื่อเอาไว้ฟังก์ชัน แต่ เมื่อพูดหรือเขียนไปแล้วนั้นก็อาจทำให้เกิดผล ให้คนส่วนใหญ่ก็ถือว่าสิ่งที่มนุษย์แสดงออกมานั้น เป็นสิ่งที่สะท้อนของความในใจ

ขยายกร เทศบำรุง (2551 : 6) กล่าวว่าความคิดเห็นเป็นการแสดงออกถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะความคิดเห็นจะเกี่ยวข้องกับทัศนคติและค่านิยม โดยเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับจิต ถักยัณของบุคคลและสังคม ค่านิยมเป็นเรื่องราวดังจิตกว้าง ๆ ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

สรุป ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางความรู้สึก อาจเป็นการพูดหรือการเขียน ซึ่งผลที่เกิดจากการแสดงความรู้สึกนั้น อาจเกิดการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นหรือสังคม และ ความคิดเห็นสามารถเปลี่ยนแปลงได้เสมอ

1.1 ความสำคัญของความคิดเห็น

โถมัส (Thomas. 1971 ; อ้างถึงใน กนกศักดิ์ แสงเงินอ่อน. 2549 : 30) กล่าวว่า ความคิดเห็น โดยทั่ว ๆ ไป ต้องมีสิ่งประกอบ 3 อย่าง คือ บุคคลที่ถูกวัด สิ่งเร้า และมีการตอบสนองซึ่งจะออกมาเป็นระดับสูง ต่ำ มาก น้อย วิธีวัดความคิดเห็น โดยมากจะใช้การตอบแบบสอบถามและการถ้มภายนี้

เบสท์ (Best. 1977 ; อ้างถึงใน สุกิจ เหลืองสกุลไทย. 2544 : 6) ได้เสนอแนะว่า วิธีที่ง่ายที่สุดในการจะบอกถึงความคิดเห็นก็คือการแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่า ความคิดเห็นจะออกมากในลักษณะเช่นไร ก็ได้สามารถทำตามความคิดเห็นเหล่านี้ได้ หรือในการวางแผนนโยบายใดๆก็ตาม ความคิดเห็นที่วัดออกมาก็ได้จะทำให้ผู้บริหารเห็นสมควรหรือไม่ในการที่จะดำเนินนโยบายหรือเลิกล้มไป

อนิชา สันجامี (2551 : 7) ได้กล่าวว่า การสำรวจความคิดเห็นเป็นการศึกษาหาความรู้สึกของบุคคล กลุ่มคน ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งแต่ละคนจะแสดงความเชื่อและความรู้สึกได้ ออกมากโดยการพูดหรือเขียน การสำรวจความคิดเห็นจะเป็นการใช้ประโยชน์ต่อการวางแผนนโยบายต่าง ๆ การเปลี่ยนแปลงนโยบายหรือการเปลี่ยนแปลงระบบงาน เพราะจะทำให้การดำเนินงานต่าง ๆ เป็นไปด้วยความเรียบเรียงและความพอใจของเพื่อนร่วมงาน

สรุป ความคิดเห็นมีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนนโยบายต่าง ๆ เพราะจะทำให้ทราบถึงความต้องการของบุคคล เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เกิดผลดีขึ้นไป

1.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลที่ทำให้เกิดความคิดเห็น

1.2.1 ประสบการณ์บุคคลจะมีความคิดเห็นที่ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่มีต่อสิ่งนั้น ถ้าหากมีประสบการณ์ที่ดีจะทำให้มีความคิดเห็นที่ดีเท่านั้น

1.2.2 การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นเกิดจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเรื่องราวหรือความคิดเห็นจากผู้ใกล้ชิด

1.2.3 ตัวแบบ เกิดจากการเดียนแบบจากบุคคลที่ใกล้ชิด เช่น บิดามารดา ครู อาจารย์ หรือเลียนแบบจากสื่อที่ได้พบเห็น โดยการรับเอาข้อมูลข่าวสารไปฟังในจิตใจและมีความคิดเห็นเหมือนกับตัวแบบ

1.2.4 องค์ประกอบทางสถาบันสังคมที่มีอิทธิพลในการสร้างความคิดเห็นให้เกิดขึ้น โดยรับเอาประสบการณ์จากชีวิตประจำวันที่ได้สัมผัสและสะสมขึ้นเป็นความคิดเห็น

ออสแคมป์ (Auscamp. 1991 : 205 ข้างต้นใน กอบชัย ทวีสุขเสถียร. 2545 : 7-9) ได้สรุปปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นไว้ว่าดังนี้ ความคิดเห็นเป็นเรื่องของแต่ละบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องคล้ายกันหรือเหมือนกันเสมอไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานของแต่ละบุคคลที่ได้รับอิทธิพลต่อการแสดงออกในเรื่องนั้น ๆ ปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็น พอกสรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านพันธุกรรมจะมีผลต่อระดับความก้าววิ่งของบุคคล และจะมีผลต่อการศึกษาทัศนคติหรือความคิดเห็นของบุคคลนั้น ๆ ได้ ส่วนปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม เช่น อายุ ความเจ็บป่วย และผลที่เกิดจากการใช้ยาแพทย์ จะมีผลต่อความคิดเห็นและทัศนคติของบุคคล

2. ประสบการณ์ของบุคคล โดยตรง คือบุคคลที่ได้รับความรู้สึกและความคิดต่าง ๆ จากประสบการณ์โดยตรง เป็นการกระทำหรือได้พบเห็นต่อสิ่งต่าง ๆ โดยตนเอง ทำให้เกิดทัศนคติหรือความคิดเห็นจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ

3. อิทธิพลจากครอบครัว เป็นปัจจัยที่บุคคลเมื่อเป็นเด็กจะได้รับอิทธิพลจากการเลี้ยงดูอบรมของพ่อแม่และครอบครัว

4. ทัศนคติและความคิดเห็นต่อกลุ่ม เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นหรือทัศนคติของแต่ละบุคคล เนื่องจากบุคคลจะต้องมีสังคมและการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้น ความคิดเห็นและทัศนคติต่าง ๆ จะได้รับการถ่ายทอดและมีแรงกดดันจากกลุ่ม

5. สื่อมวลชน คือสิ่งต่าง ๆ ที่เข้ามายืนหนาที่ในชีวิตประจำวันของคนเรา ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล สรุป ปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็นเป็นเรื่องของแต่ละบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องคล้ายกันหรือเหมือนกันเสมอไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานของแต่ละบุคคลที่ได้รับอิทธิพลต่อการแสดงออกในเรื่องนั้น ๆ

แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่กองช่างในการก่อสร้างถนน

แผนกรายงานประจำปี ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นที่มาของพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการรายงานประจำปี ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น วิสัยทัศน์การประจำรายงานสู่ท้องถิ่น ซึ่งกล่าวถึงการถ่ายโอนภารกิจในช่วง 4 ปีแรก (พ.ศ. 2544 - 2547) ซึ่งเป็นไปตามกรอบของกฎหมายว่าด้วยการกำหนดแผนและขั้นตอนการประจำรายงานฯ และช่วงหลังการถ่ายโอนใน 4 ปีแรกสิ้นสุด จนถึงระยะเวลาการถ่ายโอนในปีที่ 10 (พ.ศ. 2548 - 2553)

เป็นช่วงของการเปลี่ยนผ่าน มีการปรับเปลี่ยนบทบาทของราชการบริหารส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนภูมิภาค องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และภาคประชาชนที่จะเรียนรู้ร่วมกันในการดำเนินการกิจกรรมที่ต้องสนับสนุนความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น และเป้าหมายสุดท้ายในช่วงเวลาหลังปีที่ 10 (พ.ศ. 2554 เป็นต้นไป) ประชาชนในท้องถิ่นจะมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น รวมทั้งมีบทบาทในการตัดสินใจ การกำกับดูแล การตรวจสอบ สนับสนุนการดำเนินกิจกรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยจะเป็นการปกครองตนเองของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริงซึ่งตามคู่มือการปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการกำหนดคิ้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้านโครงสร้างพื้นฐาน (กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น : 2542) บทบาทของกองช่าง มีดังนี้

การควบคุมดูแลและรับผิดชอบปฏิบัติงานเกี่ยวกับงานวิศวกรรม งานสถาปัตยกรรม งานผังเมือง และการควบคุมอาคารให้เป็นไปตามกฎหมายและงานสาธารณูปโภค งานส่วนสาธารณะ งานศูนย์เครื่องจักรกล งานสถานที่และไฟฟ้าสาธารณะ รวมทั้งดูแลรับผิดชอบงานจัดตกแต่งสถานที่ใน งานราชพิธ งานรัฐพิธ และงานประเพณีท้องถิ่น ตอบปัญหาและชี้แจงเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับงานวิศวกรรม งานสถาปัตยกรรม งานสาธารณูปโภค งานส่วนสาธารณะ และงานไฟฟ้าสาธารณะ ติดต่อประสานงาน วางแผน มอบหมายงานวินิจฉัยตั้งการ ความคุณ ตรวจสอบ ให้คำปรึกษา แนะนำ ปรับปรุงแก้ไข ติดตามประเมินผล และแก้ไขปัญหาขัดข้องในการปฏิบัติงานในหน่วยงานที่รับผิดชอบ และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งกองช่าง ได้แบ่งงานออกเป็น 3 งาน ดังนี้

1. ฝ่ายแบบแผนและก่อสร้าง

1.1 งานวิศวกรรม

1.2 งานสถาปัตยกรรม

1.3 งานผังเมือง

2. ฝ่ายการโยธา

2.1 งานสาธารณูปโภค

2.2 งานจัดสถานที่และการไฟฟ้าสาธารณะ

2.3 งานส่วนสาธารณะ

2.4 งานศูนย์เครื่องจักรกล

3. ฝ่ายแผนและก่อสร้าง มีหน้าที่ควบคุมดูแลและรับผิดชอบการปฏิบัติงานในหน้าที่ของงานวิศวกรรม งานสถาปัตยกรรม งานพังเมืองและการควบคุมอาคาร ให้เป็นไปตามกฎหมาย

3.1 งานวิศวกรรม มีหน้าที่เกี่ยวกับ

- 3.1.1 ออกแบบคำนวณด้านวิศวกรรม
- 3.1.2 งานวางแผนโครงการและการก่อสร้างทางด้านวิศวกรรม
- 3.1.3 งานให้คำปรึกษาแนะนำและบริการเกี่ยวกับงานทางด้านวิศวกรรม
- 3.1.4 งานตรวจสอบแบบแปลนการขออนุญาตปลูกสร้างอาคารทางด้านวิศวกรรม
- 3.1.5 งานออกแบบรายการรายละเอียดทางด้านวิศวกรรม
- 3.1.6 งานสำรวจข้อมูลรายละเอียดเพื่อกำหนดรายละเอียด

ทางด้านวิศวกรรม

- 3.1.7 งานศึกษาวิเคราะห์ วิจัยทางด้านวิศวกรรม
- 3.1.8 งานประมาณราคาก่อสร้างทางด้านวิศวกรรม
- 3.1.9 งานควบคุมการก่อสร้างในสาขาวิศวกรรม
- 3.1.10 งานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือตามที่ได้รับมอบหมาย

3.2 งานสถาปัตยกรรม มีหน้าที่เกี่ยวกับ

- 3.2.1 งานออกแบบ เผยแพร่ทางด้านสถาปัตยกรรมและมัณฑนศิลป์
- 3.2.2 งานวางแผนโครงการ จัดทำผัง และควบคุมการก่อสร้างทางสถาปัตยกรรม

มัณฑนศิลป์

- 3.2.3 งานให้คำปรึกษาแนะนำด้านสถาปัตยกรรม มัณฑนศิลป์
- 3.2.4 งานตรวจสอบแบบแปลนการขออนุญาตปลูกสร้างด้านสถาปัตยกรรมตามกฎหมาย

กฎหมาย

- 3.2.5 งานควบคุมการก่อสร้างทางสถาปัตยกรรม
- 3.2.6 งานออกแบบรายการทางสถาปัตยกรรม
- 3.2.7 งานสำรวจข้อมูลเพื่อออกแบบสถาปัตยกรรม
- 3.2.8 งานวิเคราะห์ วิจัย ทางด้านสถาปัตยกรรม มัณฑนศิลป์
- 3.2.9 งานประมาณราคาก่อสร้างทางด้านสถาปัตยกรรม มัณฑนศิลป์
- 3.2.10 งานให้บริการด้านสถาปัตยกรรม มัณฑนศิลป์ และงานด้านศิลปกรรมต่างๆ
- 3.2.11 งานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือตามที่ได้รับมอบหมาย

3.3 งานพังเมือง มีหน้าที่เกี่ยวกับ

- 3.3.1 งานจัดทำผังเมืองรวม

- 3.3.2 งานจัดทำผังเมืองเฉพาะ
- 3.3.3 งานพัฒนาและปรับปรุงชุมชนแออัด
- 3.3.4 งานควบคุมแนวเขตถนน ทางสาธารณูปโภคและที่ดินสาธารณะโดยข้อบังคับ
- 3.3.5 งานสำรวจรวมข้อมูลทางด้านผังเมือง
- 3.3.6 งานอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางน้ำ ทางน้ำ
- 3.3.7 งานตรวจสอบโครงการพัฒนาผังเมือง
- 3.3.8 งานให้คำปรึกษาด้านผังเมือง
- 3.3.9 งานให้คำปรึกษาด้านสิ่งแวดล้อม
- 3.3.10 งานควบคุมให้ปฏิบัติตามผังเมืองรวม
- 3.3.11 งานวิเคราะห์วิจัยงานผังเมือง
- 3.3.12 งานวิเคราะห์วิจัยด้านสิ่งแวดล้อม
- 3.3.13 งานเన้นคืนและจัดกรรมสิทธิ์ที่ดิน
- 3.3.14 งานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือตามที่ได้รับมอบหมาย

4. ฝ่ายการโยธา มีหน้าที่ควบคุมคุณภาพและรับผิดชอบการปฏิบัติงานในหน้าที่ของงาน สาธารณูปโภค งานส่วนราชการ งานศูนย์เครื่องจักรกล และงานสถานที่และไฟฟ้าสาธารณะ

- 4.1 งานสาธารณูปโภค มีหน้าที่เกี่ยวกับ
 - 4.1.1 งานด้านการก่อสร้างอาคาร ถนน สะพาน ทางเท้า เสื่อん และสิ่งคิดตั้งอื่น ๆ
 - 4.1.2 งานวางแผนการและควบคุมการก่อสร้าง
 - 4.1.3 งานซ่อมบำรุงรักษาอาคาร ถนน สะพาน เสื่อん ทางเท้า
 - 4.1.4 งานควบคุมคุณภาพอาคารสถานที่
 - 4.1.5 งานปรับปรุงแก้ไขและป้องกันสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ
 - 4.1.6 งานให้คำปรึกษาแนะนำหรือตรวจสอบเกี่ยวกับงานก่อสร้าง
 - 4.1.7 งานควบคุมพัสดุ งานด้านโยธา
 - 4.1.8 งานประมาณราคา งานซ่อมบำรุงรักษา
 - 4.1.9 งานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือตามที่ได้รับมอบหมาย
- 4.2 งานสถานที่และไฟฟ้าสาธารณะ มีหน้าที่เกี่ยวกับ
 - 4.2.1 งานออกแบบ จัดสถานที่ ติดตั้งไฟฟ้า ทั้งงานรัฐพิธี ประเพณีและงานอื่น ๆ
 - 4.2.2 งานประมาณการ
 - 4.2.3 งานจัดสถานที่เนื่องในงานรัฐพิธี ประเพณี และงานอื่น ๆ
 - 4.2.4 งานเก็บรักษาวัสดุ อุปกรณ์เกี่ยวกับการจัดสถานที่

- 4.2.5 งานสำรวจออกแบบและคำนวณอุปกรณ์ไฟฟ้า
- 4.2.6 งานควบคุมการก่อสร้างในการติดตั้งอุปกรณ์ไฟฟ้า
- 4.2.7 งานซ่อมบำรุงการไฟฟ้าในเขตเทศบาล
- 4.2.8 งานให้คำปรึกษาแนะนำตรวจสอบในด้านการไฟฟ้า
- 4.2.9 งานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือตามที่ได้รับมอบหมาย
- 4.3 งานส่วนสาธารณณะ มีหน้าที่เกี่ยวกับ
 - 4.3.1 งานจัดสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ เช่น สวนสาธารณะ สวนสัตว์

สวนหย่อม ฯลฯ

- 4.3.2 งานควบคุมดูแล บำรุงรักษาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
- 4.3.3 งานดูแล บำรุงรักษาต้นไม้ พันธุ์ไม้ต่าง ๆ
- 4.3.4 งานจัดทำ คุ้ลลารักษาระบบเรือนแพะชำนาญและขยายพันธุ์ไม้ต่าง ๆ
- 4.3.5 งานประดับ ตกแต่งสถานที่อาคารเกี่ยวกับการใช้พันธุ์ไม้ต่าง ๆ
- 4.3.6 งานให้คำแนะนำเผยแพร่ทางด้านภูมิสถาปัตย์
- 4.3.7 งานประมาณราคากาด้านภูมิสถาปัตย์
- 4.3.8 งานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือตามที่ได้รับมอบหมาย
- 4.4 งานศูนย์เครื่องจักรกล มีหน้าที่เกี่ยวกับ
 - 4.4.1 งานควบคุมการใช้ยานพาหนะและเครื่องจักรกล
 - 4.4.2 งานตรวจสอบ ซ่อม บำรุงรักษา yanpaunah และเครื่องจักรกล
 - 4.4.3 งานพัสดุ ด้านอะไหล่และอุปกรณ์ยานพาหนะและเครื่องจักรกล
 - 4.4.4 งานควบคุมการใช้น้ำมันเชื้อเพลิงและหล่อเลี้น
 - 4.4.5 งานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือตามที่ได้รับมอบหมาย

5. งานธุรการ มีหน้าที่เกี่ยวกับงานธุรการของกองหรือฝ่ายและงานดังต่อไปนี้

- 5.1 งานสารบรรณ
- 5.2 งานดูแลรักษาจัดเตรียมประสานงานและให้บริการเรื่องสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ติดต่อและอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ
- 5.3 งานประสานงานเกี่ยวกับการประชุมสภาเทศบาล คณะผู้บริหาร และพนักงานเทศบาล
- 5.4 งานตรวจสอบแสดงรายการเกี่ยวกับเอกสารสำคัญของทางราชการ
- 5.5 งานรักษาความปลอดภัยของสถานที่ราชการ

5.6 งานของพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ เหรียญจักรพรรดิมาลา และผู้ทำ คุณประโภชน์

5.7 งานจัดทำคำสั่งและประกาศ

5.8 งานรับเรื่องราวร้องทุกข์และร้องเรียน

5.9 งานพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนพนักงาน สูงข้าง และการให้บำเหน็จความชอบ

กรณีพิเศษ

5.10 งานการล้าพักผ่อนประจำปีและการลาอื่น ๆ

5.11 งานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือตามที่ได้รับมอบหมาย

การสร้างถนนจะประกอบด้วยขั้นตอนหลัก คือ

1. การออกแบบ สำหรับถนน โดยทั่วไปจะนิยมทำการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก หรือถนนลาดยาง ขึ้นอยู่กับการใช้งานและแต่ละพื้นที่ โดยถนนคอนกรีตค่าใช้จ่ายสูงกว่าในการ ก่อสร้างถนนลาดยางแต่ค่าครุภัณฑ์ซ่อมแซมจะถูกกว่าถนนลาดยาง การออกแบบถนนจะให้มีการ ลาดเอียงออกทั้งสองด้านเพื่อให้ระบายน้ำที่ผิวน้ำสามารถไหลออกได้่ายเวลาเกิดฝนตก และ การออกแบบถนนจะมีการคำนวณในหลายด้านรวมถึงการหาแนวเขตที่ดิน การออกแบบฐานรากปูร่างของ ถนนทั้งในแนวระดับ และแนวตั้ง การคำนวณมุมมองที่ปลดภัยและวิสัยทัศน์ของผู้ขับขี่จำนวน ประมาณรถที่ใช้ในการสัญจรแต่ละวัน การแบ่งช่องทางการจราจร ความเหมาะสมไม่แต่ละพื้นที่ รวมถึงป้าย เครื่องหมายจราจรและไฟฟ้าส่องสว่างบริเวณถนน โดยคำนึงถึงความปลอดภัยเป็นหลัก ฉะต้องไม่มีมุนอับ หรือสิ่งกีดขวางมาบังการมองเห็น และการคำนวณทิศทางการระบายน้ำของใน พื้นที่นั้น เพื่อไม่ให้เกิดน้ำท่วมเนื่องจากถนนที่สร้างใหม่นำ水流ทางน้ำเดิม

2. ส่วนการก่อสร้าง ขั้นของถนนจะแบ่งเป็น 2 ส่วนหลักคือ “เบส” และ “ผิวน้ำ”

โดยในขั้นเบส จะจะแบ่งย่อยออกเป็น ชั้นเบส และ ชั้นเกรด ขึ้นอยู่กับลักษณะของถนนที่ ออกแบบ โดยคิดในขั้นจะต้องการตรวจสอบว่าสามารถรับน้ำหนักที่ต้องการได้เพียงพอ คิดในขั้นนี้ จะมีหน้าที่ในการรับแรงที่ถ่ายลงมาจากพื้นอีกที่หนึ่ง และจะระดับยกกันจะช่วยในการระบายน้ำจาก ผิวน้ำลงสู่ผิวน้ำด้านต่อไป หลังจากการลงคิดในขั้นล่างเสร็จจะเริ่มทำการผิวน้ำ โดย สำหรับ คอนกรีตจะมีวิธีสร้าง 2 วิธี คือวิธีการสมยใหม่ ใช้เครื่องตอกคอนกรีตในลักษณะสลิปฟอร์มเพฟเวอร์ ซึ่งเป็นเทคโนโลยีแบบไม่ต้องใช้แบบ โดยเครื่องตอกคอนกรีตจะมีเหล็กไชเทนแบบอยู่ ได้รัดเทและ จะคลื่อนตัวไปบนแท่นที่เทคโนโลยีตอก และวิธีแบบแก่ คือ การวางไม้แบบไว้สองข้างทางก่อนการ เท คอนกรีต และเมื่อได้วางไว้แล้วจะนำหัวคอนกรีตให้เสมอ กันแบบข้างๆ กัน สำหรับถนนลาดยางจะก่อสร้างใน ลักษณะเดียวกัน โดยการที่นำวัสดุที่กำหนดมาผสมกับยางและฟลักที่เพื่อจะเป็นผิวน้ำแล้วกดอัด

แน่นด้วยรบดและปรับเกลี่ยให้ได้ระดับถนนชั้นเบสตามแบบแปลนที่กำหนดภายหลังจากสร้าง ถนนเสร็จ จะมีการสร้างไอล์ทาง ป้ายถนน หรือตีเส้นแบ่งเลนถนนขึ้นอยู่กับการออกแบบถนนในแต่ละพื้นที่

3. ส่วนการบำรุงรักษา หมายถึง มีการบำรุงรักษาถนนอยู่เป็นประจำ เพื่อให้ถนนอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี ทำให้ผู้ใช้รถใช้ถนนได้รับความสะดวกรวดเร็ว ปลอดภัยในการขับขี่และเพื่อป้องกันมิให้ความเสียหายลูกค้าแม่กว้างออกໄไป การบำรุงรักษาถนนแบ่งออกเป็น การบำรุงปกติ การบำรุงรักษาตามกำหนดเวลา การบำรุงพิเศษ งานซ่อมแซมฉุกเฉิน

การกำหนดคอนกรีต Method Statement of RC. Road

1. การเตรียมการ

1.1 ชั้น Sub base ดึงลูกรัง Test Field Density ความหนาแน่นอย่างน้อย 95%

Modify Standard Proctor บุคลิกตัวอย่างละ 20 cm.

1.2 ชั้นทรายรองพื้น ใช้ทรายหิน หรือ ทรายแมม

2. ขั้นตอนการทำงาน

2.1 งาน Cleaning เอาต์ไม้, รากไม้, เศษวัสดุ และส่วนที่เป็นโคลนแลนดอนออก แล้วทำการบดอัดดินเดิม

2.2 ตรวจสอบความหนาในสนาม (Field Density Test) โดยวิธี Sand cone method กำหนดประมาณ 1500 ตารางเมตร ต่อชุด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพหน้างาน

2.3 การตั้งแบบเทคโนโลยี ปกติการเทคโนโลยี ควรเทให้เต็มความยาวของ Expansion Joint

2.3.1 ตั้งแบบโดยใช้แบบไม้เนื้อแข็งให้ได้แนวและระดับ ความลาดกอเลื่อนไม่เกิน

2 เปอร์เซ็นต์ ของความกว้างของถนน และ ค้ำยันแบบค้านข้างให้แข็งแรง

2.3.2 ลงทรายรองพื้นความหนาตามแบบที่กำหนด ปรับระดับและอัดด้วยเครื่องตบดิน

2.3.3 วางเหล็กตระแกรง Wire mesh ตามความยาวของแต่ละ Joint ความยาวไม่เกิน 5 เมตรหรือ 10 เมตรขึ้นอยู่กับแบบแปลน วางตำแหน่ง Dowel Bar, Tie Bar ตามแบบที่กำหนด

2.3.4 เทคอนกรีต และปิดหน้าด้วยเครื่องสั่นสะเทือนเพื่อให้คอนกรีตมีความหนาแน่น

2.3.5 Finishing ผิวคอนกรีตด้วยการขัดหิน โดยเครื่องขัดใส่ถ่าน

2.3.6 การขุดหน้าลายด้วยลวด หรือไม้กวาด

2.4 การอุดแบบ และเทคโนโลยีครั้งต่อไป ควรให้คุณกรีตที่เทปไปแล้วมีอายุอย่างน้อย 24 ชม. เพื่อไม่ให้ขบคุณกรีตบินเสียหาย

2.5 การตัด Joint โดยใช้ Saw cut machine ความลึกและความหนาตามแบบที่กำหนดตามจำนวนและแนววาง โดยเริ่มตัด เมื่อคุณกรีตมีอายุ 3 วัน โดยเฉพาะแนว Constriction Joint

2.6 หยอดยาง Asphalt เมื่อตัด Joint แล้ว ควรหยอด Joint โดยเร็วแล้วโรยทับด้วยทราย หยอด หากที่ไว้นานร่อง Joint ที่ตัด อาจจะบินหรือแตกซึ่งจะทำให้ถนนเสียหายได้

2.7 การ ถอนไอล์ดอนคุณกรีต 2 ชั้น ให้ใช้หินลูกรังแล้วอัดให้แน่นให้ได้ความสูงเท่ากับความหนาของคุณกรีต กว้าง ข้าง 0.50 เมตร หรือตามแบบแปลนที่กำหนด

2.9 ทำความสะอาด และบริเวณพื้นที่ก่อสร้างถนนเพื่อที่จะได้ส่งมอบงานและตรวจการข้างข้างถนน

แนวคิดเกี่ยวกับการปูกร่องห้องถังอินรูปแบบเทคนิค

1. ความเป็นมาของการปูกร่องห้องถังอินแบบเทคนิค

รูปแบบการปูกร่องห้องถังอินแบบเทคนิคของไทยนั้น มีความเป็นมาดังนี้
พ.ศ. 2475 กล่าวคือ ได้มีการตราพระราชบัญญัติจัดระเบียบบริหารราชการแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2476 และกำหนดให้เทศบาลเป็นองค์กรบริหารหนึ่งของราชการบริหารส่วนห้องถัง และมีการตราพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. 2476 ขึ้น ซึ่งพระราชบัญญัตินี้บันทึกไว้ว่าเป็นกฎหมายฉบับแรก ว่าด้วยการจัดตั้งเป็นครั้งแรกตามพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. 2478 เทศบาลไทย ได้รับการจัดตั้งเป็นครั้งแรกตามพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. 2476 โดยการยกฐานะสุขาภิบาลที่มีอยู่เดิม จำนวน 35 แห่ง ขึ้นเป็นเทศบาล ซึ่งในปี พ.ศ. 2481 และ พ.ศ. 2483 ได้มีการปรับปรุงกฎหมายตั้งแต่เดิมให้สอดคล้องกับสภาพบ้านเมืองที่เปลี่ยนแปลง (โภวิทย์ พวงงาน. 2548 : 119)

เทศบาลของไทย ได้รับการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในปี 2496 โดยมีการตราพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ขึ้นแทนกฎหมายแก้ทั้งหมด และมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงเป็นระยะ การปรับเปลี่ยนครั้งสำคัญ คือ มีการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติเทศบาล ในปี พ.ศ. 2542 เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 (โภวิทย์ พวงงาน. 2548 : 119) ปัจจุบันมีการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการกระจายอำนาจและหลักการปูกร่องห้องถังให้มากยิ่งขึ้น

2. หลักเกณฑ์ในการจัดตั้งเทศบาล

หลักเกณฑ์ในการพิจารณาจัดตั้งท้องถิ่นเป็นเทศบาลมี 3 ประการ ได้แก่

(กฎบัญญัติ 2539 : 125-126)

1. จำนวนและความหนาแน่นของประชากรในท้องถิ่นนี้

2. ความเจริญทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น โดยพิจารณาจากการเก็บรายได้ตามที่กฎหมายกำหนด และงบประมาณรายจ่ายในการดำเนินกิจการของท้องถิ่น

3. ความสำคัญทางการเมืองของท้องถิ่น โดยพิจารณาจากศักยภาพของท้องถิ่นนี้ว่า จะพัฒนาความเจริญได้รวดเร็วมากน้อยเพียงใด

หลักเกณฑ์ตามกฎหมายได้กำหนดให้จัดตั้งเทศบาลขึ้นได้ 3 ประเภท ดังนี้

1. เทศบาลตำบล กระทรวงมหาดไทยได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดตั้งเทศบาล ตำบลไว้อ้างกว้าง ๆ ดังนี้

1.1 มีรายได้ไม่รวมเงินอุดหนุนในปีงบประมาณที่ผ่านมา ตั้งแต่ 12,000,000 บาท ขึ้นไป

1.2 มีประชากรตั้งแต่ 7,000 คนขึ้นไป

1.3 ความหนาแน่นของประชากรตั้งแต่ 1,500 คน ต่อ 1 ตารางกิโลเมตรขึ้นไป

2. เทศบาลเมือง มีหลักการจัดตั้ง ดังนี้

2.1 ท้องที่ที่เป็นที่จัดตั้งศาลากลางจังหวัดทุกแห่งให้ยกฐานะเป็นเทศบาลเมือง ได้โดยไม่พิจารณาถึงหลักเกณฑ์อื่น ๆ ประกอบ

2.2 ส่วนท้องถิ่นที่มิใช่เป็นที่ตั้งของศาลากลางจังหวัดจะยกฐานะเป็นเทศบาล เมืองต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์ ดังนี้ 1. เป็นท้องที่มีพลาเมืองตั้งแต่ 10,000 คน ขึ้นไป

2. ราษฎรอยู่กันหนาแน่นไม่ต่ำกว่า 3,000 คน ต่อตารางกิโลเมตร 3. มีรายได้พอแก่ การปฏิบัติหน้าที่อันต้องทำตามที่กฎหมายกำหนดไว้ 4. มีพระรากฤทธิ์ยกฐานะเป็นเทศบาล เมือง

3. เทศบาลนคร มีหลักเกณฑ์การจัดตั้ง ดังนี้

3.1 เป็นท้องที่ที่มีพลาเมืองตั้งแต่ 50,000 คน ขึ้นไป

3.2 ราษฎรอยู่กันหนาแน่นไม่ต่ำกว่า 3,000 คน ต่อ ตารางกิโลเมตร

3.3 มีรายได้พอแก่การปฏิบัติหน้าที่อันต้องทำ ตามกฎหมายกำหนดไว้

3.4 มีพระรากฤทธิ์ยกฐานะขึ้นเป็นเทศบาลนคร

สรุปสาระสำคัญเกี่ยวกับการจัดตั้งเทศบาลตามพระราชบัญญัติได้ดังนี้

1. เมื่อห้องคุณไม่มีสภาพอันสมควรยกฐานะเป็นเทศบาล ให้จัดตั้งห้องคุณนั้น ๆ เป็นเทศบาลตำบล เทศบาลเมือง หรือเทศบาลนคร และให้เทศบาลเป็น หน่วยการเมือง มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายอื่น

2. เมื่อมีการจัดตั้งเทศบาลตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายว่าด้วยสภารាជมนตรี องค์การบริหารส่วนตำบล ให้เลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลและนายกเทศมนตรีตามกฎหมายว่าด้วย การเลือกตั้งสมาชิกสภาห้องคุณหรือผู้บริหารภายในตัวบ้านหัวนับแต่วันที่ได้จัดตั้งเป็นเทศบาล และในระหว่างที่ไม่มีนายกเทศมนตรี ให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ก่อน วันที่จัดตั้งเทศบาลปฏิบัติหน้าที่เทศบาล และให้ปฏิบัติหน้าที่นายกเทศมนตรีเท่าที่จำเป็น ได้เป็น การชั่วคราวจนถึงวันประกาศผลการเลือกตั้งนายกเทศมนตรี

3. เทศบาลตำบล ได้แก่ ห้องคุณซึ่งประกาศกระทรวงมหาดไทยยกฐานะขึ้นเป็น เทศบาลตำบล ประกาศกระทรวงมหาดไทยนั้น ได้ระบุชื่อและเขตเทศบาล ไว้ด้วย

4. เทศบาลเมือง ได้แก่ ห้องคุณเป็นทั้งศาลากลางจังหวัดหรือห้องคุณชุมชนที่มี รายจูรตั้งแต่หันหน้าที่นั่นคนเข้าไป ทั้งมีรายได้พอสมควรแก่การที่จะปฏิบัติหน้าที่ขึ้นต้องทำตาม พระราชบัญญัตินี้ และซึ่งมีประกาศกระทรวงมหาดไทยยกฐานะเป็นเทศบาลเมือง ประกาศ กระทรวงมหาดไทยนั้น ได้ระบุชื่อและเขตของเทศบาล ไว้ด้วย

5. เทศบาลนคร ได้แก่ ห้องคุณชุมชนที่มีรายจูรตั้งแต่หันหน้าที่นั่นคนเข้าไปทั้งมีรายได้ พอสมควรแก่การที่จะปฏิบัติหน้าที่ขึ้นต้องทำตามพระราชบัญญัตินี้ และซึ่งมีประกาศ กระทรวงมหาดไทยยกฐานะเป็นเทศบาลนคร ประกาศกระทรวงมหาดไทยนั้น ได้ระบุเขตของ เทศบาล ไว้ด้วย

6. การเปลี่ยนชื่อเทศบาลหรือการเปลี่ยนแปลงเขตเทศบาล ให้กระทำโดยประกาศ กระทรวงมหาดไทย และในกรณีที่เป็นการเปลี่ยนแปลงเขตเทศบาลเมือง หรือเทศบาลนคร ให้ กำหนดผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล และสารวัตรกำหนดในห้องคุณที่ได้เปลี่ยน แปลงเป็นเทศบาลตามความในวรรคหนึ่ง สืบสุดอำนาจหน้าที่เฉพาะในเขตที่ได้รับการ

เปลี่ยนแปลงนั้น เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับตั้งแต่วันที่ประกาศกระทรวงมหาดไทยเปลี่ยนแปลงเขต เทศบาลใช้บังคับ เป็นตนไป ห้องคุณที่ได้เปลี่ยนแปลงฐานะให้พ้นจากสภาพแห่งเทศบาลนั้นแต่ วันที่ได้ถูกเปลี่ยนแปลงฐานะเป็นตนไป บรรดาทรัพย์สิน หนี้ สิทธิ และสิทธิเรียกร้องของเทศบาล เดิมให้โอนไปเป็นของเทศบาลใหม่ ในขณะเดียวกันนั้นบรรดาเทศบัญญัติที่ได้ใช้บังคับอยู่ก่อนแล้ว คงให้ใช้บังคับต่อไป ในการยุบเลิกเทศบาลให้ระบุวิธีการจัดทรัพย์สินไว้ในประกาศ กระทรวงมหาดไทยนั้นด้วย

๓. โครงสร้างการบริหารงานของเทศบาลตำบล

เทศบาลตำบล ได้แก่ ห้องดื่นซึ่งมีประกาศกระทรวงมหาดไทยยกฐานะขึ้นเป็นเทศบาลตำบล (มาตรา 9) ประกอบไปด้วยสภาเทศบาลและนายกเทศมนตรี โดยสภาเทศบาลมีสมาชิกสภาเทศบาลได้ 12 คน (มาตรา 15) และนายกเทศมนตรีมีรองนายกเทศมนตรีได้ไม่เกิน 2 คน (มาตรา 48 อัญญ) มีโครงสร้างการบริหารงานตาม พระราชนิรภัยที่เทศบาลโดยมีองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ ได้แก่ สภาเทศบาล ฝ่ายบริหาร ได้แก่ คณะกรรมการเทศมนตรี

อำนาจหน้าที่ของสภาเทศบาล

1. ตราเทศบัญญัติของเทศบาล
2. ควบคุมการบริหารงานของคณะกรรมการเทศมนตรี
3. ให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งคณะกรรมการต่าง ๆ
4. พิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการต่าง ๆ
5. พิจารณาให้ความเห็นชอบเรื่องต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการเทศมนตรี

6. ควบคุมและรับผิดชอบการบริหารกิจการของเทศบัญญัติตามกฎหมาย

7. หน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการผู้บริหาร

8. หน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น

๔. โครงสร้างในองค์กรของเทศบาลตำบล

เทศบาลตำบลมีส่วนราชการซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติงานประจำของเทศบาล โดยมีปลัดเทศบาลเป็นผู้บังคับบัญชา รับผิดชอบหน้าที่ การจัดองค์การเพื่อบริหารงานประจำของเทศบาล เป็นการแบ่งส่วนงานตามลักษณะหน้าที่ของงานออกเป็นส่วนย่อยต่าง ๆ เช่น สำนักปลัดเทศบาล กองคลัง กองช่าง กองสาธารณสุข กองการศึกษา เป็นต้น ลักษณะหน้าที่ของงานแยกได้ดังนี้

- 4.1 สำนักปลัดเทศบาลตำบล ทำหน้าที่เกี่ยวกับงานทั่วไป งานธุรการ งานพิมพ์คิด งานการเข้าหน้าที่ งานสวัสดิการ งานการประชุม งานเกี่ยวกับ การตราเขื่อนบังคับตำบล งานนิติกร งานการพาณิชย์ งานรัฐพิธี งานประชาสัมพันธ์ งานจัดทำแผนพัฒนาตำบล งานจัดทำข้อบังคับ งานงบประมาณประจำปี งานขออนุมัติดำเนินการตามข้อบังคับ งานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือได้รับมอบหมาย

4.2 กองคลัง ทำหน้าที่เกี่ยวกับการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน การตรวจสอบ การหักภาษีรายได้และการสำแดงภาษี งานเกี่ยวกับการตัด โอนเงินเดือน รายงานเงินคงเหลือประจำวัน งานขออนุมัติเบิกตัดปี และขอขยายเวลาเบิกจ่าย งานจัดทำงบแสดงฐานะทางการเงิน งบทรัพย์สิน หนี้สิน งบโครงการเงินสะสม งานการจัดทำบัญชีทุกประเภท งานทะเบียนคุณเงินรายได้ รายจ่าย งานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือได้รับมอบหมาย

4.3 กองช่าง ทำหน้าที่เกี่ยวกับงานสำรวจ ออกแบบ เที่ยงแบบงาน โครงสร้างต่าง ๆ เช่น งานถนน อาคาร สะพาน แหล่งน้ำฯลฯ งานประมาณการราคาค่าใช้จ่ายตามโครงการ งานควบคุมอาคาร งานการก่อสร้าง และซ่อมบำรุงทางอาคาร สะพาน แหล่งน้ำ งานควบคุมการก่อสร้าง งานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือได้รับมอบหมาย

4.4 กองสวัสดิการสังคม ทำหน้าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานในหน้าที่ของงานสังคม สงเคราะห์ งานสวัสดิการเด็กและเยาวชน งานกิจกรรมสตรี งานพัฒนาชุมชน งานชุมชนเมือง งานส่งเสริมและสวัสดิการสังคม และงานธุรการที่เกี่ยวข้อง

4.5 กองการศึกษา ทำหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารการศึกษา และพัฒนาการศึกษาในระบบการศึกษา การศึกษานอกโรงเรียน และการศึกษาตามยศยศ เช่น การจัดการศึกษาค่ำคืน ศึกษา การศึกษาปฐมวัย งานศึกษานิเทศก์ งานห้องสมุด พิพิธภัณฑ์และเครื่องข่ายในการศึกษา งานกิจการศาสนา ส่งเสริมประเพณีศิลปวัฒนธรรม งานกีฬาและนันทนาการ งานกิจกรรมเด็ก งานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องและได้รับมอบหมาย

5. บทบาทหน้าที่ทั่วไปของเทศบาลตำบล

เทศบาลตำบลมีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 และแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2542 แบ่งเป็นประเภทอำนวยหน้าที่ของเทศบาล ไว้เป็น 2 ส่วน คือ หน้าที่บังคับหรือหน้าที่จะต้องปฏิบัติและอำนวยหน้าที่จะเลือกปฏิบัติ ดังนี้

5.1 รักษาระบบความสงบเรียบร้อยของประชาชน

5.2 ให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ

5.3 การรักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัด ขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

5.4 ป้องกันและระงับโรคติดต่อ

5.5 ให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง

5.6 ให้ร้ายภูร ได้รับการศึกษาอบรม (ฉบับที่ 336 พ.ศ. 2515 ข้อ 2)

5.7 ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็กและเยาวชน ผู้สูงอายุและพิการ (แก้ไข โดย พ.ร.บ. เทศบาล ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2542 มาตรา 10)

5.8 บำรุงรักษาศิลปะ จาริตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของ ท้องถิ่น

5.9 ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของเทศบาล (8) (9)
เพิ่มเติม โดย พ.ร.บ. เทศบาล (ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2542 มาตรา 11)

6. กิจกรรมของเทศบาลตำบล

ตามพระราชบัญญัติเทศบาล ฉบับที่ 12 พ.ศ. 2546 มาตรา 3 ได้กำหนดกิจกรรมของ เทศบาล ไว้ดังนี้

- 6.1 ให้มีน้ำสะอาดหรือน้ำประปา
- 6.2 ให้มีโรงเรียนสตรี
- 6.3 ให้มีตลาด ทำเทียนเรือและท่าข้าม
- 6.4 ให้มีสุสานและมาบ่นสถาน
- 6.5 บำรุงส่งเสริมการทำอาหารของรายภูร
- 6.6 ให้มีและบำรุงสถานที่ทำการพิทักษ์ รักษาคนเจ็บไข้
- 6.7 ให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่าง โดยวิธีอื่น
- 6.8 ให้มีและบำรุงทางระบายน้ำ
- 6.9 เทศบาลมีชัย

7. โครงสร้างการบริหารงานของเทศบาลตำบล

เทศบาลตำบลมีโครงสร้างการบริหารงานตาม พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 โดยมีองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ ได้แก่ สภาเทศบาล ฝ่ายบริหาร ได้แก่ คณะกรรมการทรัพยากรธรรมชาติและสหกรณ์

7.1 อำนาจหน้าที่ของสภาเทศบาล

- 7.1.1 ตราเทศบัญญัติของเทศบาล
- 7.1.2 ควบคุมการบริหารงานของคณะกรรมการทรัพยากรธรรมชาติและสหกรณ์
- 7.1.3 ให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งคณะกรรมการต่างๆ
- 7.1.4 พิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการต่างๆ
- 7.1.5 พิจารณาให้ความเห็นชอบเรื่องต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนด

7.2 อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการทรัพยากรธรรมชาติและสหกรณ์

- 7.2.1 ควบคุมและรับผิดชอบการบริหารกิจการของเทศบาลปัญญาติมหาดไทย
 7.2.2 หน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้มีเป็นหน้าที่ของคณะผู้บริหาร
 7.2.3 หน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น

แผนภาพที่ 2 โครงสร้างการบริหารงานของเทศบาลตำบล

ที่มา : พระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546

แนวคิดเกี่ยวกับกระจายอำนาจ

1. วิัฒนาการของการกระจายอำนาจ

วิัฒนาการในประเทศไทยที่มีการปกครองระบบอุดมประชาธิปไตย หลักการที่สำคัญในการจัดระบบการปกครองของประเทศไทย ตามอุดมการณ์ของประชาธิปไตย ประการหนึ่ง ได้แก่ “การกระจายอำนาจ” (Decentralization) ซึ่งรัฐบาลทุกประเทศจะต้องจัดให้มีและ ตั้งเสริมรูปแบบ การปกครองตนเองของรายภูมิที่ต้องการ ให้สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อให้องค์กร

ปัจจุบันท้องถิ่นเป็นสถาบันการเมืองระดับพื้นฐาน ที่จะฝึกฝนให้ พลเมืองเกิดความรู้ความเข้าใจใน กลไกและกระบวนการทางการเมืองการปกครองใน ระบบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง และเพื่อให้ องค์กรปกครองท้องถิ่นจัดทำเสนอความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ อย่างมี ประสิทธิภาพและถูกนำไปหมายการปกครองท้องถิ่น (Local government) โดยทั่วไปนั้นถือได้ว่าเป็น รากฐานการปกครองในระบบประชาธิปไตย กล่าวคือ การปกครองท้องถิ่นเป็นการกระจายอำนาจ การปกครองที่สูงลดลง ให้ ion อำนาจบางอย่างให้ท้องถิ่น ได้ดำเนินการด้วยตนเองโดยอิสระ ภายใต้บทัญญัติของกฎหมายซึ่งในประเทศไทยที่พัฒนาแล้ว หรือในประเทศที่กำลังพัฒนาลุ wen แต่ให้ ความสำคัญและให้มีการปกครองท้องถิ่นแบบทั่วถึง นอกจากนี้การปกครองท้องถิ่นยังถือได้ว่ามี ส่วนช่วยให้การพัฒนาประชาธิปไตยให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพราะจะเป็นสถาบันระดับล่างที่ ฝึกฝนให้ประชาชนให้เรียนรู้และเข้าใจในระบบการเมืองการปกครอง และวิถีทาง ของระบบ ประชาธิปไตยได้ดียิ่งขึ้น โดยทั่วไปหลักการในการจัดระบบเป็นการปกครองประเทศ หรือเรียกว่าการ จัดระบบบริหารราชการแผ่นดินที่นิยมให้อยู่ในประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะประเทศไทยมีรูปแห่งรัฐ เป็นแบบรัฐรวม (Union or federal state) นักใช้หลักสำคัญอยู่สองหลักคือ หลักการรวมอำนาจ ปกครอง และหลักการกระจายอำนาจปกครองแต่สำหรับประเทศไทยมีรูปแห่งรัฐเป็นแบบรัฐเดียว (Unitary State) เช่น ไทย ฝรั่งเศส และญี่ปุ่นต่างมักนิยมใช้หลักการจัดระบบเป็นการปกครองประเทศ ออกเป็น 3 หลัก ได้แก่ หลักการรวมอำนาจ (Centralization) หลักการแบ่งอำนาจ (Decentralization) หลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) (ประยุร กาญจนคุณ. 2523 : 25-28)

การบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยในปัจจุบันซึ่งได้จัดระบบบริหาร ราชการแผ่นดินไว้ดังนี้

1. การจัดระบบบริหารราชการส่วนกลางซึ่งได้นำเอาหลักการรวมอำนาจมาใช้เป็น หลักสำคัญอันได้แก่ สำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ

1.1 การจัดระบบบริหารราชการส่วนภูมิภาคซึ่งได้นำเอาหลักการกระจายอำนาจมา ใช้เป็นหลักสำคัญอันได้แก่ จังหวัดและอำเภอ

1.2 การจัดระบบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้นำเอาหลักการกระจายอำนาจ มา ใช้เป็นหลักสำคัญอันได้แก่ องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์กรบริหารส่วนตำบล และ การปกครองรูปแบบพิเศษ (กรุงเทพมหานคร, เมืองพัทยา)

2. ความหมาย

ในเรื่องการกระจายอำนาจ ได้มีนักวิชาการหลายท่านที่ได้ให้ความสำคัญและคำจำกัด ความหมายไว้ดังนี้

ลิติก ชีรเวคิน (2535 : 3) ได้ให้ความสำคัญของการกระจายอำนาจ โดยกล่าวไว้ว่าการกระจายอำนาจการปกครองมีความสำคัญในทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม โดยสรุปได้ 2 ประเด็นใหญ่ ๆ ดังนี้

1. การกระจายอำนาจเป็นรากแก้วของระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย
เนื่องด้วยประชาธิปไตยต้องประกอบด้วยโครงสร้างส่วนบุบบุน คือ ระดับชาติและโครงสร้างส่วนฐาน คือ ระดับท้องถิ่นการปกครองตนเองในรูปแบบของการปกครองท้องถิ่นอย่างแท้จริง คือ รากแก้ว เป็นฐานเสริมสำคัญยิ่งของการพัฒนาระบบการเมืองการปกครองในระบบประชาธิปไตย

2. การกระจายอำนาจมีความสำคัญในเศรษฐกิจและสังคมในด้านการพัฒนาชนบท โดยเฉพาะการมีส่วนร่วมของประชาชน ถึงลักษณะคังกล่าวนะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยโครงสร้างการปกครองตนเองในลักษณะที่มีความอิสระพอสมควร ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็จะต้องมีการกระจายอำนาจอย่างแท้จริง

ธนาศรี เจริญเมือง (2535 : 60-61) ได้เขียนไว้ในบทความเรื่องการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น โดยมีแนวความคิดหรือทัศนะต่อการกระจายอำนาจไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

การกระจายอำนาจ (Decentralization) หมายถึงระบบการบริหารประเทศที่เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นต่าง ๆ มีอำนาจในการจัดการด้านของตนเองไม่ใช่ปล่อยให้รัฐบาลกลางรวมศูนย์อำนาจในการจัดการกิจกรรมทุกอย่างของท้องถิ่น กิจการที่ท้องถิ่นมีลักษณะจัดการดูแล มักจะได้แก่ ระบบสาธารณูปโภค การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม การคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและการรักษาสิ่งแวดล้อม ส่วนกิจการใหญ่ ๆ 2 อย่างที่รัฐบาลกลางควบคุมไว้เดียวอาที่คือ การทหาร และการต่างประเทศ

3. รูปแบบการกระจายอำนาจ

การกระจายอำนาจ (Decentralization) คือ การโอนกิจกรรมบริหารราชการส่วนบุบบุนเรื่องจากรัฐหรือองค์การปกครองส่วนกลางไปให้ทุ่มนั้นซึ่งตั้งอยู่ในท้องถิ่นต่าง ๆ ของประเทศ หรือหน่วยงานบางหน่วยงานรับผิดชอบจัดทำอย่างเป็นอิสระจากองค์การปกครองส่วนกลาง ดังนี้เห็นว่าการกระจายอำนาจมี 2 รูปแบบ คือ

3.1 การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น หรือการกระจายอำนาจตามอาณาเขต หมายถึง การมอบอำนาจให้ท้องถิ่นจัดทำกิจการหรือบริการสาธารณะบางเรื่องภายใต้เขตของแต่ละท้องถิ่น และท้องถิ่นมีอิสระในการปกครองตนเองพอสมควร

3.2 การกระจายอำนาจตามบริการ หรือการกระจายอำนาจทางเทคนิค หมายถึง โอนกิจการสาธารณะกิจการจากรัฐหรือองค์กรปกครองส่วนกลางไปให้หน่วยงานบางหน่วยงาน

รับผิดชอบจัดทำแยกต่างหากและอย่างเป็นอิสระ โดยปกติแล้วจะเป็นกิจการ ซึ่งการจัดทำต้องอาศัยความรู้ความชำนาญทางเทคโนโลยีแขนงใดแขนงหนึ่งเป็นพิเศษ เช่น การสื่อสาร วิทยุ กระจายเสียงและโทรทัศน์ การผลิตกระแสไฟฟ้า เป็นต้น

4. สักษะสำคัญของหลักการกระจายอำนาจปัจจุบัน

4.1 ได้รับการจัดตั้งขึ้นโดยผลแห่งกฎหมายให้มีส่วนเป็นนิติบุคคลน่วยการปัจจุบันท้องถิ่นเหล่านี้มีหน้าที่งบประมาณ และทรัพย์สินเป็นของตนเองต่างหาก และไม่ขึ้นตรงต่อหน่วยการปัจจุบันส่วนกลาง ส่วนกลางเพียงแต่กำกับคุ้มครองให้ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายเท่านั้น

4.2 มีการเลือกตั้งสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่นทั้งหมดเพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนร่วมในการปัจจุบันของตนเอง

4.3 มีอำนาจอิสระในการบริหารงาน จัดทำกิจกรรมและวินิจฉัยสั่งการได้เอง พอกสมควร ด้วยงบประมาณและเจ้าหน้าที่ของตนเอง

4.4 หน่วยการปัจจุบันท้องถิ่นต้องมีอำนาจในการจัดเก็บรายได้ เช่น ภาษีอากร ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ตามที่รับอนุญาตเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินกิจการต่าง ๆ

5. จุดแข็งของหลักการกระจายอำนาจปัจจุบัน

5.1 ทำให้มีการสนองความต้องการของแต่ละท้องถิ่นได้ดีขึ้น เพราะผู้บริหารที่มาจากการเลือกตั้งในท้องถิ่นจะรู้ปัญหาและความต้องการของแต่ละท้องถิ่นได้ดีกว่า

5.2 เป็นการแบ่งเบาภาระของหน่วยการบริหารราชการส่วนกลาง

5.3 เป็นการส่งเสริมและพัฒนาการเมืองในระดับท้องถิ่นตามระบบประชาธิปไตย เพาะการกระจายอำนาจทำให้ประชาชนในท้องถิ่นรู้จักรับผิดชอบในการปัจจุบันท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น

6. จุดอ่อนของหลักการกระจายอำนาจปัจจุบัน

อาจก่อให้เกิดการแ割่งแยกขั้นระหัวงาท้องถิ่น ซึ่งมีผลกระทบต่อเอกภาพทางการปัจจุบันและความมั่นคงของประเทศไทย ประชาชนในแต่ละท้องถิ่นอาจมุ่งแต่ประโภชน์ของท้องถิ่นตน ไม่ให้ความสำคัญกับส่วนรวมผู้ที่ได้รับเลือกตั้งอาจใช้อำนาจบังคับกดซี่กู้แห่งหรือประชาชนที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายตนเองทำให้เกิดการลื้นเปลี่ยงงบประมาณเพราะต้องมีเครื่องมือเครื่องใช้และบุคลากรประจำอยู่ทุกหน่วยการปัจจุบันท้องถิ่น ไม่มีการสับเปลี่ยนหมุนเวียนเหมือนการบริหารราชการส่วนกลาง

ข้อแตกต่างลักษณะสำคัญของการกระจายอำนาจซึ่งแตกต่างกับการมอบอำนาจ และการแบ่งอำนาจประการหนึ่งคือ การมอบอำนาจและการแบ่งอำนาจส่วนกลาง หรือผู้มีอำนาจยังมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบอยู่ที่ตัวบุคคลหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบอยู่ภายใต้การควบคุมตามสายการบังคับบัญชา การตัดสินใจและการปฏิบัติการอาจถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือถูกยกเลิกโดยผู้บังคับบัญชาในส่วนกลางได้ตามความเหมาะสม แต่การกระจายอำนาจเป็นการโอนอำนาจ (Devolution) และความรับผิดชอบให้กับองค์กรบริหารท้องถิ่นอย่างเต็มขาด ส่วนกลางจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกไม่ได้ ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลางกับองค์กรบริหารท้องถิ่นไม่ได้เป็นไปในรูปของสายการบังคับบัญชา ทั้งนี้เพราะองค์กรบริหารท้องถิ่นเป็นนิติบุคคล ต่างหากแยกออกจากส่วนกลาง

7. ขอบเขตของการคุ้มครองในท้องถิ่น

การคุ้มครองการในท้องถิ่นแต่ละประเทศต่างกันไปในรายละเอียดตามลักษณะเฉพาะของแต่ละประเทศ แต่ส่วนที่เหมือนกันและมีความสำคัญย่างยิ่งคือ รัฐบาลกลางมิได้รวมศูนย์อำนาจการคุ้มครองการแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกไม่ได้ ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลางกับองค์กรบริหารท้องถิ่นนับว่าเป็นสิ่งที่มีเหตุผลทั้งนี้ เพราะประเทศหนึ่ง ๆ ชุมชนก็มีปัญหาต่าง ๆ มากน้อยแตกต่างกันยกเว้นที่คุณในท้องถิ่นอื่นจะเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และสามารถจัดเวลาไปคุ้มครองได้อย่างมีประสิทธิภาพการเปิดโอกาสให้แต่ละท้องถิ่นคุ้มครองการปัญหาระดับท้องถิ่นซึ่งมีคุณประโยชน์ สำคัญย่างน้อย 5 ด้าน คือ (โกรวิทย์ พวงงาน. 2542 : 14)

7.1 แบ่งเบาภาระของรัฐบาล

7.2 ทำให้ปัญหานำเสนอและแก้ไขได้รวดเร็ว รวดเร็ว ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นไปตามความต้องการของคนในท้องถิ่นนั้น ๆ

7.3 ส่งเสริมให้คนแต่ละท้องถิ่นได้แสดงความสามารถพัฒนาบทบาทของตนเองในการคุ้มครองผู้คนท้องถิ่นของตน

7.4 เป็นพื้นฐานสำคัญของคนในท้องถิ่นในการก้าวขึ้นไปคุ้มครองได้

ระดับชาติ

7.5 เสริมสร้างความมั่นคงและเข้มแข็งให้แก่ชุมชนและทั้งประเทศ เนื่องจากปัญหาต่าง ๆ ได้รับการแก้ไข สังคมมีความมั่นคงและเจริญก้าวหน้า ประชาชนมีคุณภาพและมีบทบาทในการจัดการคุ้มครองตัวเอง

จากข้างต้นทั้งหมดที่กล่าวมานี้ผู้ศึกษาทำความเข้าใจได้ว่า

ข้อ 1 การกระจายอำนาจเป็นรูปแบบการบริหารประเทศอย่างหนึ่ง และเป็นองค์ประกอบ อันสำคัญยิ่งของสังคมประชาธิปไตย

ข้อ 2 สาระสำคัญของรูปแบบการบริหารดังกล่าวคือ เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นได้ใช้อำนาจในการจัดการดูแลท้องถิ่นของตนเองมีประสิทธิภาพมากขึ้น

8. การกระจายภารกิจหน้าที่ไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยุคใหม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช (2540 : 78 กำหนดว่า “รัฐจะต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นเพื่อตนเองและตัดสินใจในกิจการท้องถิ่นได้เองพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น และระบบสาธารณูปโภค และสาธารณูปการตลอดทั้งโครงสร้างพื้นฐานสาธารณูปการในท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ รวมทั้งพัฒนาจังหวัดที่มีความพร้อมให้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ โดยคำนึงถึงเจตนา民生ของประชาชนในจังหวัดนั้น” นอกจากนี้ ในด้านการปกครองส่วนท้องถิ่นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ยังได้ระบุไว้ ในหมวด 9 รวมทั้งหมวด 9 มาตรา อันเริ่มตั้งแต่มาตราที่ 282 ถึงมาตรา 290 ซึ่งโดยรวมแล้วพบว่า มาตราทั้งหมดคือการที่รัฐจะต้องให้ความเป็นอิสระแก่ท้องถิ่นตามหลักแห่งการปกครอง ตนเองตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีอิสระในการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล การเงิน การคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองเฉพาะ โดยรัฐบาลเป็นเพียงผู้กำหนดที่ในการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

เพื่อนำวัตถุประสงค์รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (2540 : 95) จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ขึ้น ซึ่งมีเนื้อหาสาระในการกำหนดอำนาจและหน้าที่ในการจัดบริการสาธารณูปการ ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันเอง โดยพยายามถ่ายโอนภารกิจหน้าที่ขยายประสบการที่รัฐดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน ขณะเดียวกันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็สามารถรับผิดชอบในการดำเนินการได้ รวมทั้งกำหนดให้มีการจัดสรรรายได้ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เหมาะสมกับภารกิจที่ได้รับมอบหมายตามระเบียบ บริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทย ได้แบ่งโครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดินออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ การบริหารราชการส่วนกลาง การบริหารราชการส่วนภูมิภาค และการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น โดยการบริหารราชการส่วนกลางเป็นการรวมอำนาจ (Centralization of power) การบริหารราชการส่วนภูมิภาคเป็นการแบ่งอำนาจ (Deconcentration of power) และการ

บริหารราชการส่วนท้องถิ่นเป็นการกระจายอำนาจ (Decentralization of power) การพัฒนาประเทศที่ผ่านมา มีลักษณะการบริหารแบบรวมศูนย์อำนาจ ไว้ที่ส่วนกลางเพื่อความมั่นคงและความต่อเนื่องในการบริหารงาน และด้วยเงื่อนไขและข้อจำกัดอันเนื่องมาจากระบบโครงสร้าง ระบบงบประมาณ บุคลากร และศักยภาพในการดำเนินงานของการบริหารงานแบบรวมศูนย์ทำให้การดำเนินการต่าง ๆ ของรัฐบาลไม่อาจตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของประชาชนในด้านการบริการ และการอำนวยประโยชน์ได้ดังนั้นจึงเกิดแนวความคิดในเรื่องการกระจายอำนาจการบริหารการปกครองให้ประชาชนในท้องถิ่น (ราชการบริหารส่วนภูมิภาค) เพื่อแบ่งเบาภาระหน้าที่และความรับผิดชอบของรัฐบาล และเพื่อให้การดำเนินการให้มีประสิทธิภาพและอำนวยการด้านต่าง ๆ สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริงทั่วถึง และรวดเร็ว และปะการสำคัญอีกประการหนึ่ง เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองตามระบบประชาธิปไตยการแบ่งการกิจจากประสบการณ์ต่างประเทศ

ถ้าพิจารณาถึงการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยต่าง ๆ ซึ่งมีการปกครองในรูป “รัฐเดี่ยว” เช่น ประเทศไทยญี่ปุ่น ฝรั่งเศส สวีเดน และอิตาลี เป็นต้น โดยประเทศไทยต่างๆเหล่านี้แม้ว่าจะมีรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินที่แตกต่างกันออกไป เช่น ประเทศไทยญี่ปุ่นแบ่งระดับระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินเป็น 3 ระดับ ได้แก่ รัฐบาลกลาง (Central Government) จังหวัด (Prefecture) และ เทศบาล (Local government) ประเทศไทยสวีเดนมีการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ราชการส่วนกลาง (Central level) การบริหารเขต (Counties) และ เทศบาล (Municipalities) ประเทศไทยอิตาลี มีการบริหารราชการของประเทศไทยนอกเขตเมืองหลวงจะมีการจัดการบริหารราชการออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ภาค (Region) จังหวัด (Province) และเทศบาล (Commune) และประเทศไทยฝรั่งเศสก็เช่นกันที่มีการแบ่งระดับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเป็น 3 ระดับ อันประกอบด้วย ภาค (Region) เทศบาล (Commune) องค์การบริหารส่วนจังหวัด (Department) เมื่อพิจารณาถึงบทบาทและอำนาจหน้าที่บริหารราชการส่วนต่าง ๆ แล้วจะพบว่าการแบ่งบทบาทอำนาจหน้าที่ในการให้บริการสาธารณะและอำนวยการของแต่ละประเทศ โดยเฉพาะประเทศไทยญี่ปุ่น ประเทศไทยสวีเดน และประเทศไทยฝรั่งเศสนั้นมีความชัดเจนโดยระบุว่าการบริหารราชการแต่ละระดับมีบทบาทอำนาจในการดำเนินการประเภทใด และอย่างไร เช่น การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นของประเทศไทยญี่ปุ่นในเชิงของอำนาจหน้าที่มีการกิจและอำนาจในการให้บริการสาธารณะที่กว้างขวางโดยรวมไปถึงการดำเนินการรับผิดชอบด้านโรงพยาบาล การประกันสังคม การศึกษา และการสาธารณูปโภคขนาดใหญ่ เช่น การประปา ไฟฟ้า เป็นต้น และนอกจากนี้ภายใต้การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ระดับ อันได้แก่ จังหวัด (โครงสร้างชั้นบน) และเทศบาล (โครงสร้างชั้นล่าง) โดยที่โครงสร้าง

ขั้นบนอันได้แก่ จังหวัดจะรับผิดชอบงานและการกิจที่มีขอบเขตครอบคลุมพื้นที่ขนาดใหญ่ ต้องการความเป็นแบบแผนเดียวกัน และจำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีที่ยุ่งยากซับซ้อนในขณะที่โครงสร้างขั้นล่าง อันได้แก่ เทศบาลจะทำหน้าที่เป็นผู้ให้บริการโดยตรงในบริการสาธารณูปการ ดังๆ เช่น โรงเรียนประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น การจัดทำทะเบียนราษฎร การค้าปลีก การกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล และระบบการประปา เป็นต้น ขณะเดียวกันตัวพิจารณาถึงยานพาหนะที่ของของการระดับต่างๆ ของประเทศไทยแล้วพบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นค่อนข้างมีความเป็นอิสระมีของเขตอำนาจหน้าที่อย่างกว้างขวางในขณะเดียวกันราชการส่วนกลางต่างๆ ก็เป็นองค์กรที่มีขนาดเล็ก เพราะหลักการปกครองของประเทศไทยได้กำหนดเอาไว้ให้การบริหารราชการส่วนกลางมีขอบเขตอำนาจหน้าที่เพียงการกำหนดนโยบายและการจัดสรตรทรัพยากรเท่านั้นของชั่วคราวที่ดูแลพยาบาลที่จะศึกษาถึงบทบาทและอำนาจหน้าที่ของราชการระดับต่างๆ โดยแยกเป็นรายกิจกรรมแล้วจะเห็นว่าในหลายกิจกรรมมีหน่วยงานราชการในหลายระดับเข้าไปมีบทบาทเกี่ยวข้อง และโดยหลักแล้วราชการในส่วนกลางจะต้องรับผิดชอบในงานที่เกี่ยวข้องกับนโยบายต่างประเทศ การป้องกันประเทศไทย สำรวจ การบริหารงานยุติธรรม การศึกษาวิจัยขั้นสูง ถนนหลัก การรถไฟ เป็นต้น ส่วนราชการส่วนท้องถิ่นก็จะรับผิดชอบในงานที่สำคัญในระดับรองๆ ลงมา โดยที่การกิจค่างๆ ที่ห้องถิ่นดำเนินการนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) การกิจที่ถือเป็นอำนาจหน้าที่ปกติของราชการท้องถิ่นตามที่บัญญัติในกฎหมายการปกครองท้องถิ่น 2) การกิจพิเศษที่ห้องถิ่นดำเนินการตามกฎหมายพิเศษ

ส่วนประเทศไทยรัฐศาสตร์เมืองคกรปกครองส่วนท้องถิ่น 3 รูปแบบ ได้แก่ เทศบาล จังหวัด ภาค และรัฐบาลกลาง ได้มีการกำหนดอำนาจและหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่ละประเภทรวมทั้งอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลกลาง ไว้อย่างชัดเจน อาทิ การฝึกอบรมวิชาชีพ ได้มีการแบ่งภารกิจระหว่างภาคกับรัฐบาลกลาง โดยภาคเป็นผู้มีอำนาจทั่วไป ภาคสามารถจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมวิชาชีพ หรือขัด โปรแกรมการฝึกอบรมของภาคประจำปี และจัดตั้งกองทุนเพื่อการฝึกอบรมวิชาชีพได้โดยมิติของสภาพภาค ส่วนรัฐบาลกลางมีอำนาจหน้าที่ในเรื่องการเงิน การศึกษา และการฝึกอบรมทักษะ กิจการการฝึกอบรมวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกันตั้งแต่ 2 ภาคขึ้นไป หรือการฝึกอบรมบุคคลพิเศษ เช่น คณพิการ คนไม่มีสัญชาติ คณอพยพเข้าเมืองรวมถึงการเป็นผู้ประสานงานในภาพรวม และการกิจเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยเป็นอำนาจหน้าที่ที่ซับซ้อนมากที่สุด เพราะทั้งเทศบาล จังหวัด ภาค และรัฐบาลกลางต่างก็มีอำนาจและหน้าที่ในเรื่องนี้ คือ รัฐบาลกลางมีหน้าที่ในการให้เงินอุดหนุนการก่อสร้างซึ่งมีจำนวนเงินในแต่ละปีสูงมาก ส่วนนโยบายการก่อสร้างที่อยู่อาศัยมักจะเป็นเรื่องขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งอาจจะเป็นเทศบาล จังหวัด

หรือภาคก็ได้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเหล่านี้อาจจะสมทบเงินเพิ่มเติมเข้าไปอีกหนึ่งจากที่รัฐบาลกลางให้ความช่วยเหลือ เป็นต้น

การกิจหน้าที่ขององค์กรปกครองระดับต่าง ๆ ในประเทศไทยมีความยุ่งยากและซับซ้อน เนื่องจาก “การหน้าที่ต่าง ๆ ส่วนดำเนินการโดยองค์กรต่างระดับกันในห่วงเวลาเดียวกัน และพื้นที่เดียวกัน โดยมีการแบ่งขันกันทำงานช้าช่อนกัน และมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันผ่านเครือข่ายของ โครงสร้างทางนโยบาย และการปฏิบัติงานที่แบ่งออกเป็นหลายชั้น และหลายประเภท อาทิ การกิจ ด้านการวางแผนเมือง การพัฒนา และการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมจะแบ่งกันให้บริการทั้งในระดับ เทศบาล จังหวัด และภาค กล่าวคือเทศบาลจะรับผิดชอบดูแลการวางแผนเมือง การควบคุมการ ก่อสร้าง และดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งมลพิษต่าง ๆ ดูแลบริการสาธารณสุข พื้นฐานที่จำเป็นต่อการพัฒนาเมือง การก่อสร้างชุมชน และการเปลี่ยนแปลงพื้นที่ดินทั้งในส่วน ของพื้นที่สาธารณะและพื้นที่เอกชน จังหวัดเป็นผู้ดำเนินและการประสานแผนต่าง ๆ โดยจะเป็น ผู้ใช้ความชำนาญ และปรับใช้กฎหมายในการกำกับทิศทางของการพัฒนาเมือง การเปลี่ยนแปลง การใช้พื้นที่ดิน การพัฒนาเมือง การพัฒนาอุตสาหกรรม และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ หน้าที่เฉพาะซึ่งเป็นของจังหวัด ได้แก่ การดูแลและการบำรุงรักษาดิน ทรัพยากรน้ำ การควบคุม มลพิษทางเสียง การดูแลสัตว์และพืชจำเพาะที่หาได้ยาก และภาคจะเป็นผู้กำกับการวางแผนเมือง เป็นการทั่วไปหน้าที่ควบคุมและกระตุนให้มีการปฏิบัติตามแผนงานต่าง ๆ ที่ได้วางไว้ และ การกิจด้านการเกษตรหรือที่อยู่อาศัยเป็นหน้าที่ของเทศบาลเป็นส่วนใหญ่ หมายรวมถึงระดับตั้งแต่ การควบคุมดูแลการก่อสร้าง การบำรุงรักษา และการก่อสร้างที่อยู่อาศัยเพื่อการสาธารณสุข ประโยชน์ แต่อย่างไรก็ตามแม้ว่าการกำหนดบทบาทและอำนาจหน้าที่ของราชการบริหารแผ่นดิน แต่ละระดับไม่ชัดเจน และมีความช้าช่อนกันแต่ในการดำเนินการกิจ忙ประการก็ไม่สามารถ ใช้การกำหนด ไว้ชัดเจน แต่จะต้องใช้ความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในการดำเนินการ ทั้งนี้ ภาคจะดูแลเครือข่ายและโครงสร้างถนน และนอกจากนี้การกิจด้านการขนส่งมีการแบ่งการกิจ หน้าที่กันใน 3 ระดับ กล่าวคือ การขนส่งในเขตเมือง รถโรงเรียน การจัดการจราจร การดูแล กิจการรถแท็กซี่จะเป็นหน้าที่ของเทศบาล จังหวัดจะดูแลการขนส่งมวลชนที่มีขนาดใหญ่ ในขณะ ที่ภาคจะทำหน้าที่ดูแลสถานที่ การกำหนดทิศทาง และกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการขนส่ง เป็นต้น

9. หลักสากลในการจัดบริการสาธารณสุข

ดังกล่าวไปแล้วข้างต้นถึงโครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยต่าง ๆ ทั้ง 4 ประเภท ซึ่งมีการปกครองในรูปแบบรัฐเดียว และการศึกษาถึงบทบาทอำนาจหน้าที่ต่าง ๆ

ของราชการบริหารแต่ละระดับแล้ว และการศึกษาถึงหลักเกณฑ์การแบ่งการบริการสาธารณสุขระหว่างรัฐกับท้องถิ่นพบว่าแนวคิดพื้นฐานทั่วไปซึ่งเป็นสำคัญในการแบ่งแยกการจัดกิจการสาธารณสุขระหว่างรัฐบาลกลางและท้องถิ่น ได้แก่

9.1 หลักผลประโยชน์มหานคร (Public interest) ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

9.1.1 ประโยชน์มหานครของรัฐ ได้แก่ ประโยชน์ที่เป็นส่วนได้ส่วนเสียโดยตรงของพลเมืองกลุ่มใหญ่ที่สุดของรัฐเป็นความต้องการส่วนรวมของประชาชนทั่วทั้งประเทศที่มีลักษณะเหมือน ๆ กันและมีความสำคัญต่อความเป็นเอกภาพของรัฐ ดังนี้จึงต้องอาศัยองค์กรกลางเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ หรือหากรัฐมอนให้ท้องถิ่นดำเนินการรัฐก็จะต้องเป็นผู้ควบคุมนโยบายให้ท้องถิ่นดำเนินการตามนโยบาย เพื่อผลประโยชน์ของรัฐหรือความเป็นเอกภาพของรัฐ เช่น การป้องกันประเทศ การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ และความสัมพันธ์กับต่างประเทศ เป็นต้น

9.1.2 ประโยชน์มหานครของท้องถิ่น ได้แก่ ประโยชน์ซึ่งเป็นส่วนได้ส่วนเสียโดยตรงของพลเมืองที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นหนึ่งโดยเฉพาะ

9.2 ประสิทธิภาพในการจัดการ เป็นการพิจารณาในเรื่องของคุณภาพของบริการสาธารณสุขที่จัดทำขึ้น กล่าวคือ การจัดทำบริการสาธารณสุขย่างหนึ่งควรจะต้องก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนได้มากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากภารกิจในการจัดบริการสาธารณสุขบางอย่าง จำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีระดับสูงเป็นกิจการขนาดใหญ่หรือเป็นกิจการที่จำเป็นต้องมีการประสานงานระหว่างองค์กรต่าง ๆ หลายหน่วยงาน แต่ภารกิจในการจัดทำบริการสาธารณสุขบางอย่างเป็นกิจการที่ไม่สัมชัญชื่อน หรือมีเทคนิคมากนักจึงต้องมีองค์กรที่มีความเหมาะสมสมทั้งทางด้านการเงิน บุคลากร และความสามารถด้านอื่น ๆ ที่จะจัดทำบริการสาธารณสุขให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด

9.3 หลักความรับผิดชอบในการจัดบริการ กิจกรรมที่ตอบสนองความต้องการของหน่วยชุมชนระดับโควรมอบให้หน่วยการปกครองระดับนั้นเป็นเจ้าของและเป็นผู้ดำเนินการ ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ สนองตอบความต้องการของประชาชนในชุมชนได้ดีที่สุดอย่างไร้การควบคุมตรวจสอบของชุมชนนั้น ๆ แต่หากเป็นกิจกรรมที่ต้องสนองตอบความต้องการของหน่วยชุมชนที่สูงขึ้นไปหรือเป็นกิจกรรมที่มุ่งสนองตอบปัญหาความต้องการของผู้คนทั้งประเทศหรือปัญหาของชาติโดยรวม ก็ควรมอบให้เป็นหน้าที่ของรัฐบาลระดับที่สูงขึ้นไปตามความเหมาะสม

9.4 หลักความสามารถของท้องถิ่น เกิดจากพื้นฐานแนวคิดว่าการดำเนินกิจกรรมสาธารณะทั้งมวลเป็นหน้าที่ของหน่วยการปกครองท้องถิ่นในระดับล่างสุดเสมอ หน่วยการปกครองท้องถิ่นในระดับสูงขึ้นไปจะเลือกดำเนินกิจกรรมสาธารณะใด ๆ ก็ต่อเมื่อท้องถิ่นระดับล่างไม่มีศักยภาพที่จะดำเนินการได้ หรือหากดำเนินการได้ก็อาจเกิดปัญหางreveกันท้องถิ่นอื่น ๆ หรือเป็นผลเสียหายต่อประเทศชาติโดยรวม

9.5 หลักการกำหนดระดับของหน่วยจัดบริการที่มีความรับผิดชอบสูงสุด หน่วยจัดบริการที่มีความรับผิดชอบสูงสุดในที่นี้ หมายถึง หน่วยจัดบริการในระดับใด ๆ ตามที่มีคุณสมบัติ 2 ประการ ดังต่อไปนี้ประกอบกันมากที่สุด

9.5.1 เป็นหน่วยจัดบริการระดับล่างสุดมีความโภตชิดกับผู้ใช้บริการมากที่สุด ที่มีความสามารถในการวางแผนจัดการผลิต และหารายได้มาใช้จ่ายในการจัดบริการได้อย่างสมบูรณ์

9.5.2 เป็นหน่วยจัดบริการที่มีพื้นที่การให้บริการครอบคลุมประเทศ หรือพื้นที่ที่ได้รับประโยชน์ และผลกระทบจากการให้บริการโดยสมบูรณ์ และประชาชน ผู้มีส่วนได้รับผลกระทบนี้และผลกระทบจากการจัดบริการสาธารณะทั้งหมดสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการวางแผนการผลิต และควบคุมตรวจสอบผลการดำเนินงานของหน่วยจัดบริการนั้น ๆ ได้โดยตรงมากที่สุด

หลักการกำหนดขนาดของการจัดบริการที่มีประสิทธิภาพสูงสุด (Optimal efficiency of scale) ขนาดของการจัดบริการที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในที่นี้หมายถึง ขนาดของชุมชน (จำนวนประชากรในชุมชน) ในระดับใด ๆ ตามที่เอื้ออำนวยให้สามารถจัดบริการประเภทนั้น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด หรืออีกนัยหนึ่งเป็นจำนวนประชากรที่เอื้ออำนวยให้มีต้นทุนการจัดบริการที่ต่ำที่สุดนั่นเอง โดยการกำหนดหน่วยจัดบริการโดยคำนึงถึงขนาดของการจัดบริการที่มีประสิทธิภาพสูงสุดนี้มาจากหลักประสิทธิภาพ (The principle of management efficiency) ในการจัดบริการสาธารณะที่ว่าการจัดบริการสาธารณะใด ๆ ควรต้องประหยัด ถ้าสามารถใช้เงินจำนวนน้อยที่สุดเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้คนจำนวนมากได้ก็นับว่าเป็นทางเดียวที่ดีที่สุด

หลักการจำแนกหน่วยกำหนดนโยบายและหน่วยจัดบริการออกจากกัน (Separation of policy operation units) เป็นการนำหลักเกณฑ์หลักการกำหนดระดับของหน่วยจัดบริการที่มีความรับผิดชอบสูงสุด (Optimal accountability) และหลักการกำหนดขนาดของการจัดบริการที่มีประสิทธิภาพสูงสุด (Optimal efficiency of scale) มาพิจารณาร่วมกันวิเคราะห์บริการสาธารณะ แต่ละประเภทและจัดสรรงreveบริการลงไว้ในชุมชนระดับต่าง ๆ ซึ่งอาจเกิดกรณีที่หน่วยจัดบริการที่น่าจะมีความสามารถและมีความรับผิดชอบต่อผู้ที่ได้รับประโยชน์สูงสุดไม่สามารถจัดบริการให้มี

ต้นทุนต่ำที่สุด (หรือมีประสิทธิภาพที่สุด) ทั้งนี้เนื่องจากหน่วยจัดบริการหรือหน่วยการปกครองที่ใกล้ชิดกับผู้ใช้บริการมากที่สุดและสามารถหารายได้มาใช้จ่ายในการจัดบริการได้ดี นั้น มักจะมีจำนวนประชากรน้อยเกินไป โดยจำนวนที่จะสามารถจัดบริการให้มีต้นทุนต่ำที่สุดก็อาจเป็นประชากรของหลาย ๆ ตำบล หรือหลายอำเภอประกอบกันซึ่งทางเลือกที่น่าจะเหมาะสม คือ การให้มีหน่วยกำหนดนโยบายและจัดบริการที่มีความรับผิดชอบสูงสุด และให้หน่วยจัดบริการที่มีต้นทุนต่ำที่สุด โดยหน่วยงานทั้ง 2 อาจเป็นหน่วยงานเดียวกัน หรือคณะกรรมการหน่วยงานก็ได้

หลักการกำหนดหน้าที่จัดทำบริการสาธารณูปการตามขนาดของกิจกรรมบริการสาธารณูปการ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

ประเภทที่ 1 บริการสาธารณูปการที่เป็นกิจการขนาดใหญ่ หมายถึงกิจการที่ต้องใช้เทคโนโลยี เนินทุน และบุคลากรที่มีความสามารถระดับสูง ดังนั้นผู้จะมีอำนาจตัดสินใจจัดทำ กิจการดังกล่าวจึงต้องเป็นองค์กรขนาดใหญ่ที่มีขีดความสามารถพร้อมที่จะดำเนินการ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การศึกษาระดับสูง การคุณภาพทางอาชีวศึกษา การตลาดประทุมหลวง การบุคคลากร นักวิชาชีพเชื่อเพลิง และทรัพยากรธรรมชาติ การศึกษาวิจัย การวิเคราะห์ประเมินผล เป็นต้น

ประเภทที่ 2 บริการสาธารณูปการที่เป็นกิจการที่ไม่สับซับซ้อน เป็นกิจกรรมที่ไม่สับซับซ้อน หรือมีเทคโนโลยีความนัก และมักเป็นกิจการที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของประชาชนซึ่งหากได้พัฒนาท้องถิ่นที่รู้จักสภาพท้องถิ่นนั้น ๆ เป็นผู้จัดทำจึงจะมีประสิทธิภาพมากกว่าให้รัฐซึ่งเป็นผู้วางแผนนโยบายดำเนินการในวงกว้างเป็นผู้จัดทำ นอกจากนี้การจัดทำบริการประเภทนี้ยังเป็นการดำเนินการที่ใช้งบประมาณไม่มากนัก เช่น การให้มีสุขาภิบาลสถานการปรับปรุงแหล่งชุมชนแออัด การขนส่งสาธารณูปการในเขตท้องถิ่น การให้มีสถานีสื่อท้องถิ่น การคุ้มครองฯ ในเขตท้องถิ่น การจัดให้มีโภคไฟตามถนนหนทาง เป็นต้น

10. หลักการแบ่งตามประเภทขององค์กรในการเป็นผู้ให้บริการสาธารณูปการ

บริการสาธารณูปการที่อยู่ในอำนาจของรัฐเป็นบริการที่มีความสำคัญต่อความเป็นเอกภาพของรัฐซึ่งต้องพิจารณาถึงลักษณะสำคัญ 2 ประการ ได้แก่

10.1 เป็นการกิจที่ประชาชนทั้งประเทศมีส่วนได้ส่วนเสียเหมือน ๆ กันซึ่งต้องอาศัย องค์กรกลางเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ให้สอดคล้องกันทั่วประเทศ

10.2 เป็นการกิจที่รัฐสามารถจัดทำได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าดังได้กล่าวไปแล้วจึงพอที่จะสรุปการกิจที่มีผู้สนับสนุนของรัฐ ได้เป็น 4 ประเภทคือ

10.2.1 หน้าที่ด้านการป้องกันประเทศ

10.2.2 หน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยภายใน

10.2.3 หน้าที่ในการรักษาความมั่นคง หรือเสถียรภาพในทางเศรษฐกิจ

10.2.4 หน้าที่ของรัฐในการเป็นตัวแทนในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

บริการสาธารณะที่อยู่ในอำนาจขององค์กรปกครองท้องถิ่นเป็นกิจการที่เกี่ยวกับท้องถิ่นโดยเฉพาะ และเป็นไปเพื่อสนับสนุนความต้องการของคนในท้องถิ่น โดยมีลักษณะคือ เป็นกิจการที่เป็นไปเพื่อสนับสนุนความต้องการของคนในท้องถิ่นนั้นที่สามารถแยกออก หรือมีลักษณะที่แตกต่างจากท้องถิ่นอื่นได้ และเป็นกิจการที่ใกล้ชิดกับคนในท้องถิ่นเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของคนในท้องถิ่นดังได้แก่ค่าวิปเปี้ยงพожจำแนกประเภทของบริการสาธารณะที่อยู่ในอำนาจของคนในท้องถิ่นได้เป็น เรื่องที่เกี่ยวกับสวัสดิการของคนในท้องถิ่นโดยตรง และเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อม และการอำนวยความสะดวกในการดำรงชีวิตของคนในท้องถิ่น

การจัดทำบริการสาธารณะท้องถิ่นในรูปองค์กรร่วมในการจัดทำบริการสาธารณะท้องถิ่นนั้น ท้องถิ่นอาจโอนอำนาจหน้าที่บางอย่างของคนให้แก่องค์กรร่วมดำเนินการได้ เช่น การจัดให้มีสหการ หรือการจัดตั้งบริษัทจำกัดของท้องถิ่นต่าง ๆ เป็นต้น การโอนอำนาจหน้าที่บางอย่างเช่นนี้ ทำให้ท้องถิ่นที่เข้าร่วมในองค์กรร่วมนั้นสามารถดักทอนภาระหน้าที่โอนไปให้แก่องค์กรร่วมรับผิดชอบได้

บริการสาธารณะที่รัฐและท้องถิ่นร่วมกันดูแลเนื่องจากมีบริการสาธารณะบางประเภท เป็นเรื่องที่กระทบต่อผลประโยชน์ส่วนรวมทั้งระดับชาติ และระดับท้องถิ่นโดยไม่อาจแยกประโยชน์ของมนุษย์สองให้ออกจากกันได้อีกอย่างเด็ดขาด การจัดทำบริการสาธารณะที่รัฐและท้องถิ่นร่วมกันดูแลนี้อาจแบ่งแยกได้เป็นลำดับชั้นของกิจการ โดยอาศัยหลักเกณฑ์เช่นเดียวกันกับการแบ่งแยกการจัดทำบริการสาธารณะระหว่างรัฐกับท้องถิ่น โดยอาศัยหลักที่ว่าไป คือ หลักประโยชน์มหาชน และหลักประสิทธิภาพซึ่งบริการเหล่านี้เป็นภารกิจดำเนินการที่ทั้งรัฐและท้องถิ่นต้องแบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบดำเนินการ เช่น การจัดการศึกษาความต้องการบริการทางด้านการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นความต้องการของส่วนรวมของคนทั่วประเทศ โดยกำหนดนโยบายและวางแผนการศึกษาไว้เป็นหลักเกณฑ์ที่ว่าไป ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการศึกษาขั้นต่อไป และการวัดมาตรฐานการศึกษาต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั้งระบบในขณะเดียวกันการศึกษาในขั้น

ประถมศึกษา เป็นความต้องการของคนในท้องถิ่นแต่ละแห่งมีความแตกต่างกันไปด้วย เช่น การสร้างโรงเรียน การจัดการศึกษาเสริมที่สอดคล้องกับสภาพของชุมชนในแต่ละท้องถิ่น จึงเป็นหน้าที่ของท้องถิ่นที่จะจัดทำในส่วนนี้ ส่วนการจัดการศึกษาระดับสูงจึงเป็นหน้าที่ของรัฐในการจัดทำ และสำหรับการจัดการศึกษานอกโรงเรียนเป็นการจัดการศึกษา เพื่อส่งเสริมทักษะและฝึกฝน ผู้มีอิสระส่งเสริมการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับผลประโยชน์มหาชน

ห้องถันจึงเป็นหน้าที่ในการดำเนินกิจการ หรือหน้าที่ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ซึ่งรัฐและห้องถันในการคุ้มครองกัน

11. หลักสำคัญในการจัดบริการสาธารณูปการตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถัน

จากหลักการสถากดังกล่าวข้างต้นพบว่าภายใต้แผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถันซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับการถ่ายโอนภารกิจหน้าที่ที่รัฐดำเนินการอยู่ในปัจจุบันให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถัน และหลักสำคัญซึ่งคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถันใช้เป็นหลักการสำคัญในการประกอบการพิจารณาเพื่อการถ่ายโอนภารกิจหน้าที่ประกอบด้วย 4 หลักการสำคัญ ได้แก่

11.1 หลักผลประโยชน์มหาชนของรัฐ (Public interest) โดยหลักความรับผิดชอบของห้องถันแต่ละระดับกับรัฐบาลกลางนี้จะสะท้อนให้เห็นว่ามีภารกิจบางประเภท หรือบางอย่างที่รัฐยังคงต้องสงวนไว้สำหรับดูแล รับผิดชอบและปฏิบัติเอง ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์แก่คนส่วนรวม และเพื่อเสถียรภาพและความมั่นคงของประเทศไทย อาทิ

11.1.1 ภารกิจด้านการป้องกันประเทศ เช่น กิจการทหาร เป็นต้น

11.1.2 ภาระหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยภายใน เช่น กิจการตำรวจน้ำ

เป็นต้น

11.1.3 ภารกิจด้านการรักษาความมั่นคง หรือเสถียรภาพในทางเศรษฐกิจ

11.1.4 ภารกิจด้านการเป็นตัวแทนในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เช่น กิจการทางการทูต เป็นต้น ภารกิจดังกล่าวข้างต้นถือเป็นภารกิจรวมของชาติซึ่งรัฐบาลส่วนกลางยังคงต้องดำเนินการต่อไปส่วนภารกิจที่ถือว่าจะเป็นความรับผิดชอบโดยตรงขององค์กรปกครองส่วนท้องถันไม่ว่าจะเป็นองค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือองค์กรบริหารส่วนตำบลก็จะเป็นภารกิจที่เกี่ยวข้องกับห้องถันนั้นโดยเฉพาะ และเป็นไปเพื่อสนับสนุนความต้องการของคนในห้องถันนั้นที่สามารถแยกออก หรือมีลักษณะที่แตกต่างจากห้องถันอื่นได้ เช่น การจัดการระบบทามน้ำ ภารกิจด้านน้ำ ภารกิจด้านน้ำ ภารกิจด้านน้ำ และการจัดการศึกษา ขั้นต่ำ เป็นต้น

11.2 หลักความรับผิดชอบของห้องถันในการจัดบริการ (Local accountability)

หลักการที่ไว้ที่จะทำให้สามารถแบ่งภารกิจระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถันแต่ละประเภทในสังคม จะมีความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างไร หลักการที่ไว้ประการหนึ่งที่จะชี้ให้เห็นว่าภารกิจใดจะส่งมอบให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถันรูปแบบใดจะต้องพิจารณาหลักสำคัญซึ่งได้แก่

ผลที่เกิดขึ้นหรือผู้ได้รับผลกระทบประโภช์จากบริการสาธารณะนั้นต้องอยู่ในดินแดนอยู่ในเขตพื้นที่ใดยกตัวอย่าง เช่น ถ้าบริการสาธารณะได้ส่งผลต่อกันในเขตพื้นที่ท้องถิ่นนั้นโดยเฉพาะก็ควรจะมีการถ่ายโอนการให้บริการสาธารณะดังกล่าวให้โดยตรง เช่น โอนไปให้องค์กรบริหารส่วนตำบล หรือเทศบาล แต่การกิจใดที่เป็นการกิจที่ต้องมีผลกระทบต่อกันจำนวนมากกว่าเขตพื้นที่ท้องถิ่นก็ควรจะส่งมอบการกิจนั้นๆ ให้กับองค์กรบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) เป็นต้น

11.3 ความสามารถของท้องถิ่น (Local capability) หลักความสามารถของท้องถิ่นเป็นหลักการที่กล่าวถึงเรื่องความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นว่าการจัดสรรกิจกรรมหรือการกิจใดก็ตามไปให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทนั้นต้องดำเนินถึงความพร้อมของแต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย และแม้ว่าความพร้อมของท้องถิ่นไม่ได้เป็นเงื่อนไขของการมอบการกิจนั้นๆ ไปให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หากแต่เป็นเงื่อนไขในการกำหนดเงื่อนเวลาและความพยายามยานที่จะเพิ่มขีดความสามารถให้กับท้องถิ่นในการจัดการ ฉะนั้น ถ้าหากว่าท้องถิ่นยังไม่พร้อมในการจัดการกิจกรรมตามที่กำหนดให้กับท้องถิ่นแล้ว ไม่สามารถให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เพื่อรับบริการสาธารณะเพื่อให้สามารถจัดการบริการสาธารณะเหล่านี้ได้ฉะนั้น ความพร้อมจะไม่ใช่สูตรเหตุของ การที่บอกว่ากิจการนั้นๆ จะไม่สามารถถ่ายโอนไปให่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ นอกจากนั้นในเรื่องของหลักความสามารถแล้ว การจัดโครงสร้างเพื่อรับการบริหารงานใหม่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสภาพในอนาคตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นทิศทางในอนาคต โครงสร้างต่างๆ หรือการจัดองค์กรต่างๆ ของท้องถิ่นต้องเปลี่ยนแปลงไป เพราะการกิจกรรมนั้นๆ ได้ส่งมอบเพื่อรับการกระจายอำนาจ และการกิจใหม่ไปด้วยแต่ย่างไรก็ตาม โครงสร้างที่จะรองรับขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะรองรับการกิจอันใหม่นั้นจะต้องจัดโครงสร้างเท่าที่จำเป็น ซึ่งอาจจะไม่จำเป็นที่จะต้องให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโครงสร้างขนาดใหญ่มากเกินไปที่จะไปทำให้การทำงานเกิดความทับซ้อน หรือกล้ายเป็นปัญหาภาระค่าใช้จ่ายค้านบุคลากร ฉะนั้น โครงสร้างที่จะเกิดขึ้นใหม่จะเป็นโครงสร้างเท่าที่จำเป็นที่ถือว่าเป็นงานหลัก หรือเป็นงานพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่หากท้องถิ่นไม่มีความต้องการที่จะจัดงานบางเรื่องที่อาจเป็นงานเฉพาะ เช่น งานท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถที่จะดำเนินการได้เอง อาจไม่อยู่ในโครงสร้างหลักที่ต้องหมุนกันทั่วประเทศขึ้นอยู่กับความต้องการ หรือความจำเป็นในแต่ละพื้นที่เป็นหลักฉะนั้นในเรื่องหลักความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็จะเป็นเรื่องการสร้างความพร้อมการเตรียมความพร้อม และการจัดโครงสร้างเพื่อการรองรับ เป็นต้น

11.4 หลักประสิทธิภาพในการจัดบริการ เป็นหลักที่ให้ความสำคัญกับการประยัดขนาดของการลงทุน หรือการคำนึงถึงต้นทุนในการให้บริการ การจัดบริการสาธารณะเมื่อถ่ายโอนให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อดำเนินการแทนรัฐบาล หรือหน่วยงานราชการแล้วนั้นต้องคำนึงและพิจารณาด้วยว่าจะทำให้ต้นทุนเพียงขึ้นมากน้อยขนาด ไหนหากเป็นต้นทุนที่เพียงขึ้นมาก ๆ แนวทางก็คือ จำเป็นต้องมีการร่วมกันมากขึ้นระหว่างท้องถิ่นอื่น ไม่ว่าจะเป็นท้องถิ่นรูปแบบเดียวกัน หรือรูปแบบอื่นๆ กิจกรรมบางอย่าง หรืองานบางอย่างที่มีการถ่ายโอน หรือจะมีการส่งมอบให้กับท้องถิ่นแล้วท้องถิ่นอาจมีความจำเป็นที่ต้องหาข้อมูลศาสตร์ในการทำงานร่วมกันให้มากขึ้นเพื่อให้ขนาดของการลงทุนถูกลด

นอกจากนี้ในเรื่องของหลักประสิทธิภาพเพื่อประโยชน์ของประชาชน โดยรวมยังคงต้องพิจารณาถึงการสร้างหลักประกันด้านคุณภาพในการจัดบริการสาธารณะถาวรคือ เมื่อราษฎร ส่วนกลาง หรือบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาคยุติการให้บริการสาธารณะบางอย่างลง และส่งมอบบริการสาธารณะให้กับท้องถิ่นเพื่อดำเนินการสิ่งสำคัญที่เป็นหลักการทั่วไป คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการจัดบริการสาธารณะนั้นให้มีคุณภาพไม่น้อยกว่าสิ่งที่ราชการ ส่วนกลางเคยทำ จะนั้นหลักประกันด้านคุณภาพการจัดบริการซึ่งเป็นเรื่องจำเป็นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องยึดถือไว้หลักเกณฑ์มาตรฐานซึ่งถือว่าเป็นมาตรฐานในส่วนของราชการ หรือ เป็นมาตรฐานทางวิชาการที่ยังมีความสำคัญในการที่จะไปกำหนดค่าว่าท้องถิ่นจำเป็นต้องทำให้ถึงขั้น ต่าของมาตรฐานนั้นอย่างไร

ดังกล่าวแล้วข้างต้นถึงหลักการในการจัดแบ่งกิจกรรมการบริการสาธารณะ และเมื่อ แผนปฏิบัติการการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีผลบังคับใช้จะเห็นว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งท้องถิ่นคือการปกครองส่วนท้องถิ่น จะต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงบทบาทและการกิจของตน โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบต่างๆ จะต้องดำเนินการกิจเพื่อสืบสานความเชื่อมโยงจากมีการกิจจำนำวนหนึ่งซึ่งราชการส่วนกลาง และราชการส่วนภูมิภาคได้ถ่ายโอน หรือมอบหมายให้ดำเนินการถ้าพิจารณาจากกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2541 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ 13)

พ.ศ. 2552 พระราชบัญญัติสภารាជบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการเมืองพัทaya พ.ศ. 2521 และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 พนว่าการกำหนดบทบาทและอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบต่าง ๆ มักจะกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่ในลักษณะที่กว้าง อาทิ พระราชบัญญัติ

องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2541 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542 กำหนดค่าว่า
จำนวนหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ตามมาตรา 45 ได้แก่

(1) ตราข้อบัญญัติโดยไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมาย

(2) จัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และประสานการ จัดทำแผนพัฒนา
จังหวัดตามระเบียบที่คณะกรรมการร่วมตั้งกำหนด

(3) สนับสนุนดำเนินและราชการส่วนท้องถิ่นในการพัฒนาท้องถิ่น

(4) ประสานและให้ความร่วมมือในการปฏิบัติหน้าที่ของสภาตำบลและราชการ

ส่วนท้องถิ่นอื่น

(5) แบ่งสรรเงินซึ่งตามกฎหมายจะต้องแบ่งให้แก่สภาตำบลและราชการส่วนท้องถิ่นอื่น

(6) จำนวนหน้าที่ของจังหวัดตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด

พ.ศ. 2498 เกี่ยวกับภาระภัยในเขตสภาตำบล

(7) คุ้มครอง คุ้มและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม บำรุงรักษาศิลปะ^{จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น}

(8) จัดทำกิจการใด ๆ อันเป็นอำนาจหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่อยู่ในเขต
องค์การบริหารส่วนจังหวัด และกิจกรรมนั้นเป็นการสมควรให้ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นร่วมกัน
ดำเนินการหรือให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำ ทั้งนี้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(9) จัดทำกิจการอื่นโดยตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่น กำหนดให้
เป็นอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และนอกจากนี้ยังมีการกำหนดค่าว่ามีกิจกรรม
บางอย่างซึ่งได้มีการกำหนดว่าราชการส่วนท้องถิ่นอื่นสมควรให้ อบจ. ร่วมดำเนินการ หรือให้
อบจ. จัดทำ ตามกฎกระทรวง (พ.ศ. 2541) อาทิ

(9.1) จัดให้น้ำเพื่ออุปโภค บริโภค และการเกษตร

(9.2) กำจัดขยายมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

(9.3) บำบัดน้ำเสีย

(9.4) บำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(9.5) วางแผนเมือง เป็นต้น

และนอกจากนี้ถ้าพิจารณาอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตามพระราชบัญญัติเทศบาล

พ.ศ. 2496 และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึงฉบับที่ 13 พ.ศ. 2552 ยังได้กำหนดว่าเทศบาลแต่ละแห่งจะมี
อำนาจหน้าที่ต้องดำเนินการแตกต่างโดยเทศบาลนั้นมีอำนาจหน้าที่มากที่สุด และยังได้มีการ
กำหนดว่ามีบางภารกิจหน้าที่เทศบาลตำบล เทศบาลเมือง และเทศบาลจะดำเนินการหรือไม่
ดำเนินการก็ได้ ดังตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้นเกี่ยวกับบทบาทและอำนาจหน้าที่ขององค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นจะเห็นว่าด้วยลักษณะของการกำหนดข้อกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่เป็นการกำหนดไว้ก่อน ๆ และเป็นการกำหนดในลักษณะที่ท้องถิ่นอาจจะดำเนินการหรือไม่ดำเนินการก็ได้ ทั้งนี้จึงส่งผลให้ประชาชนในท้องถิ่นแต่ละท้องถิ่นได้รับการบริการสาธารณูปโภคต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับความพร้อมความสามารถ และแผนการปฏิบัติงานของแต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นว่าจะดำเนินการหรือไม่

ภายใต้พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 2 ว่าด้วยการกำหนดอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณูปโภคต่าง ๆ มาตรา 16 และมาตรา 17 และมาตรา 18 ได้กำหนดหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบต่าง ๆ ท้องถิ่นที่มีอำนาจหน้าที่จัดห่วด และกรุงเทพมหานคร ไว้โดยกำหนดว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณูปโภคเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองและกำหนดไว้โดยละเอียด ทั้งนี้อำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบต่างๆจะมีผลอย่างสมบูรณ์ต่อเมื่อแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีผลบังคับใช้ และประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการดำเนินการปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นการมีส่วนร่วมด้านการปกครอง การบริหาร การเงิน การคัดสินใจย่างอิสระ และการกำหนดนโยบายของท้องถิ่นตนเอง โดยปราศจากการแทรกแซงและอยู่ภายใต้การควบคุม กำกับ ดูแลของรัฐบาลเท่านั้นที่ทำเป็น

12. ภารกิจท้องถิ่นกรักครองส่วนท้องถิ่นได้รับการถ่ายโอนจากราชการส่วนกลาง และราชการส่วนภูมิภาค

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้จัดแบ่งกรอบการให้บริการสาธารณูปโภคเป็น 6 ด้าน ได้แก่

12.1 ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

12.2 ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต

12.3 ด้านการจัดระเบียนชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย

12.4 ด้านการวางแผนการส่งเสริมการลงทุนพาณิชยกรรมและการท่องเที่ยว

12.5 ด้านการบริหารจัดการ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม

12.6 ด้านศิลปวัฒนธรรมเจริญประเพลิงและภูมิปัญญาท้องถิ่น

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นท้องถิ่นกำหนดให้มีคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ซึ่งคณะกรรมการชุดดังกล่าวพิจารณาและให้ความเห็นชอบการถ่ายโอนภารกิจทั้ง 6 ด้าน รวมมีการถ่ายโอนทั้งสิ้น 244 เรื่อง มีส่วนราชการที่ถ่ายโอนภารกิจ 50 กรม ใน 11 กระทรวง ดังนี้

13. ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งมีเนื้อหาของงานเกี่ยวกับ

13.1 การคุณภาพและการขนส่ง

13.1.1 ทางบก อาที การก่อสร้างและบำรุงรักษาถนนและสะพาน การดูแลขัดตั้งสถานีขนส่ง และการจัดการจราจรในเขตพื้นที่

13.1.2 ทางน้ำ เช่น การบำรุงรักษาทางน้ำ การก่อสร้างและดูแลสถานีขนส่งทางน้ำ

13.2 สาธารณูปโภค

แหล่งน้ำ / ระบบประปาชนบท อาที การดูแล รักษา พัฒนา ซ่อมบำรุงแหล่งน้ำ และระบบประปาชนบท

13.3 สาธารณูปการ

13.3.1 การจัดให้มีตลาด อาที การจัดให้มีและการควบคุมตลาด

13.3.2 การจัดตั้งและดูแลตลาดกลาง

13.3.3 การพัฒนาเมือง อาที การจัดทำผังเมืองรวมจังหวัด และการวางแผนปรับปรุง

ผังเมืองรวม

13.3.4 การควบคุมอาคาร อาที การควบคุมอาคาร และการเปรียบเทียบปรับลดความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

จากการทั้งหมดที่อยู่ภายใต้กรอบงานด้าน โครงสร้างพื้นฐานข้างต้นพบว่างานที่จะมีการถ่ายโอนให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีจำนวน 88 เรื่อง มีส่วนราชการที่ต้องถ่ายโอนภารกิจจำนวน 16 กรม ใน 7 กระทรวง

14. ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต

14.1 การส่งเสริมอาชีพ อาที การฝึกอบรม ส่งเสริม พัฒนาคุณอาชีพต่าง ๆ

14.2 งานสวัสดิการสังคม

การสังคมสงเคราะห์พัฒนาคุณภาพชีวิต เด็ก ศตรี คนชรา ผู้ด้อยโอกาส อาที งานศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก การสังเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ การสังเคราะห์เบี้ยยังชีพคนพิการ และการสังเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้ป่วยเอดส์

14.3 นันทนาการ

14.3.1 การส่งเสริมภารกิจพ้า อาที การจัดหาอุปกรณ์พ้า การก่อสร้างบำรุงรักษาถนนทางพ้า

14.3.2 การจัดให้มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ อาทิ การบริหารจัดการคุณภาพรักษาส่วนราชการและ

14.4 การศึกษา

14.4.1 การจัดการศึกษาในระบบ อาทิ การจัดการศึกษาก่อนวัยเรียน หรือปฐมวัย การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน และการจัดการศึกษาส่งเสริม ที่

14.4.2 การศึกษานอกระบบ อาทิ การบริการการศึกษานอกโรงเรียนระดับ อำเภอและการจัดการศึกษาระดับเขต งานห้องสมุดประชาชน

14.5 การสาธารณสุข

14.5.1 การสาธารณสุขและการรักษาพยาบาล อาทิ การส่งเสริมสุขภาพจิตและ ป้องกันปัญหาสุขภาพจิต และการส่งเสริมสุขภาพแม่และเด็ก การพัฒนาอนามัยบันพันที่สูง

14.5.2 การป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ อาทิ การควบคุมโรคติดต่อ งาน สนับสนุนเงินอุดหนุนในการส่งเคราะห์ผู้ป่วยโควิด-19 ค่าสังคมส่งเสริมสุขภาพและค่าอาหารปัจจิบัน

14.5.3 การปรับปรุงแหล่งชุมชนอออคและที่อยู่อาศัย อาทิ การแก้ไขปัญหา ชุมชนอออค การจัดการเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อย งานที่จะมีการดำเนินการให้กับ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีจำนวน 102 เรื่อง มีส่วนราชการที่ต้องดำเนินการกิจกรรม 27 กรม ใน 7 กระทรวง

15. ด้านการจัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย

15.1 การส่งเสริมประชาธิปไตยความเสมอภาค ลิทธิสารภาพของประชาชน อาทิ งานตรวจตรา ซึ่ง ตรวจสอบ แต่ละ วัด และการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครอง ผู้บริโภคแก่ผู้บริโภค

15.2 การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น อาทิ การป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในเขตองค์กรบริหารส่วนตำบล

15.3 การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย อาทิ การช่วยเหลือผู้ประสบภัย

เป้าหมาย

15.4 การรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อาทิ การทะเบียนรายภูมิ และบัตรประจำตัวประชาชน และงานจัดทะเบียนสัตว์พาหนะ สรุปแล้วจะพบว่างานที่จะมีการดำเนินการให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีจำนวน 18 เรื่อง มีส่วนราชการที่ต้องดำเนินการกิจกรรม 9 กรม ใน 6 กระทรวง

16. ด้านการวางแผน การส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรมและการท่องเที่ยว

16.1 การวางแผนพัฒนาท้องถิ่น อาทิ การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น การประสานจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด และการจัดระบบข้อมูลเพื่อการวางแผน

16.2 การพัฒนาเทคโนโลยี อาทิ การบริการ และค่ายทดสอบเทคโนโลยีเกณฑ์มาตรฐาน

16.3 การส่งเสริมการลงทุน อาทิ งานบริการข้อมูลนักลงทุน และงานเผยแพร่และขั้กจูงการลงทุน

16.4 การพาณิชยกรรม อาทิ งานทะเบียนพาณิชย์

16.5 การพัฒนาอุตสาหกรรม อาทิ การกำกับดูแลโรงงาน การอนุญาตให้ตั้งโรงงาน

16.6 การท่องเที่ยว อาทิ การวางแผนการท่องเที่ยว การปรับปรุงดูแล

บำรุงรักษาสถานที่ท่องเที่ยว และจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์

พบว่างานที่จะมีการถ่ายโอนให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีจำนวน 88 เรื่อง มีส่วนราชการที่ต้องถ่ายโอนการกิจกรรม 16 กรม ใน 7 กระทรวง

17. ด้านการบริหารจัดการ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม

17.1 การคุ้มครองดูแล บำรุงรักษา ใช้ประโยชน์จากป่าไม้ ที่ดินทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม อาทิ งานพัฒนาป่าชุมชน การควบคุมไฟป่า เป็นต้น

17.2 การจัดการสิ่งแวดล้อมและมลพิษต่าง ๆ อาทิ การติดตาม ตรวจสอบ กีดขวางสิ่งแวดล้อมและมลพิษ งานสร้างจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม งานตรวจสอบคุณภาพน้ำ งานตรวจสอบคุณภาพอากาศและเสียง และการบำบัดน้ำเสีย

17.3 การคุ้มครองที่สาธารณะ อาทิ การคุ้มครองและคุ้มครองป้องกันที่สาธารณะประโยชน์ งานที่จะมีการถ่ายโอนให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีจำนวน 18 เรื่อง มีส่วนราชการที่ต้องถ่ายโอนการกิจกรรม 9 กรม ใน 4 กระทรวง

18. ด้านศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น

18.1 การจัดการคุ้มครองโบราณสถาน โบราณวัตถุ อาทิ การบำรุงรักษาโบราณสถาน

18.2 การจัดการคุ้มครองพิพิธภัณฑ์และหอจดหมายเหตุ

สรุปแล้วจะพบว่างานที่จะมีการถ่ายโอนให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีจำนวน 2 เรื่อง มีส่วนราชการที่ต้องถ่ายโอนการกิจกรรม 1 กรม ใน 1 กระทรวง

19. บทบาทหน้าที่ของราชการส่วนกลางและราชการส่วนภูมิภาคในอนาคต

เมื่อจะต้องมีการปรับเปลี่ยนถ่ายโอนงานการบริการสาธารณะจากราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนกลางให้กับท้องถิ่นดังนั้นบทบาทราชการบริหารส่วนภูมิภาคและราชการส่วนกลางในอนาคตพบว่าการกิจของส่วนกลางและส่วนภูมิภาคสามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ การกิจในฐานะผู้ปฏิบัติซึ่งหมายถึงภารกิจที่หน้าที่เป็นตัวแทนในการปฏิบัติงาน ดำเนินการบางอย่างในฐานะตัวแทนของราชการส่วนกลาง และการกิจที่ภูมิภาคจะต้องดำเนินการ เมื่อมีการถ่ายโอน หรือการมอบอำนาจให้กับท้องถิ่นในการดำเนินการบริการสาธารณะในกรณีนี้ ราชการส่วนกลางและราชการส่วนภูมิภาคควรจะมีบทบาท ดังต่อไปนี้ (วุฒิสาร ต้นไชย. 2544 : 39)

20. การส่งเสริมสนับสนุนทางวิชาการ

เป็นการดำเนินการส่งเสริมสนับสนุนทางวิชาการ โดยการหาความรู้เทคนิค วิธีการพัฒนา และดำเนินการใหม่ ๆ และถ่ายทอดให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อีกที่ การถ่ายทอดองค์ความรู้ (Know - how) การวิจัยและพัฒนา (Research & development) ทั้งนี้เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

21. งานอำนวยการ

งานอำนวยการ เช่น ระบบทะเบียน ระบบการใช้ที่ดิน ระบบการจดทะเบียนรถ การจดทะเบียนสัตว์ เป็นต้น ทั้งนี้แม้ว่าจะมีการมอบอำนาจให้กับท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการแล้วแต่ระบบอำนวยการใหญ่ต้องมีศูนย์กลางด้วยมีจุดร่วมที่จะบริหารและเห็นภาพรวม และเป็นกลไกสำหรับข้อมูลในการมองเห็นภาพเหล่านี้ เพราะฉะนั้นลักษณะของการอำนวยการที่จะมีฐานข้อมูลเห็นภาพรวมของประเทศไทยแต่ละเรื่องแต่ละด้านก็ยังมีความจำเป็นอยู่

22. งานพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

เป็นการให้ความรู้กับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติในท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น และประชาชนในท้องถิ่น ทั้งนี้เนื่องจากการสร้างความรู้ความเข้าใจแก่กลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ จะทำให้เกิดการเคลื่อนตัวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และการให้ความรู้แก่ประชาชนในท้องถิ่นก็เพื่อให้ภาคประชาชนมีความเข้มแข็ง ซึ่งจะทำให้เกิดการคานอำนาจกันระหว่างท้องถิ่นกับผู้รับผลประโยชน์ในท้องถิ่นซึ่งได้แก่ ประชาชน

23. งานกำกับตรวจสอบการใช้อำนาจของห้องถีน

ในการกำกับดูแลตรวจสอบเป็นการตรวจสอบในเชิงมาตรฐานซึ่งจะต้องมีมาตรฐานกลาง อันเป็นมาตรฐานพื้นฐานที่มีความจำเป็น เพื่อให้ห้องถีนปฏิบัติให้ได้อย่างน้อยให้ถึง มาตรฐานขั้นต่ำ แต่ทั้งนี้ห้องถีนสามารถปฏิบัติงาน ดำเนินการให้สูงกว่ามาตรฐานของรัฐได้ และ การกำกับดูแล ตรวจสอบอีกลักษณะหนึ่งเป็นการตรวจสอบกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถีน ในเรื่องการใช้อำนาจ ซึ่งรายการส่วนกลางและราชการส่วนภูมิภาคจะต้องทำหน้าที่ในการ ตรวจสอบกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถีนให้ดำเนินการได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

24. การสร้างระบบสนับสนุน (Back up) ให้กับห้องถีน

ระบบการสนับสนุนเป็นการสนับสนุนให้ห้องถีนสามารถดำเนินการได้อย่างมี ประสิทธิภาพ และเป็นการสร้างระบบประกันให้กับผู้รับบริการ หรือประชาชนว่าจะได้รับบริการที่ดี

25. การส่งเสริมประสิทธิภาพห้องถีน

การส่งเสริมประสิทธิภาพห้องถีนเป็นบทบาทของการบริหารส่วนภูมิภาคในช่วงเปลี่ยน ผ่าน ซึ่งจะต้องสร้างความเข้มข้นในการส่งเสริมปัจจัยความสามารถของห้องถีนให้สามารถบริหาร จัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

26. รูปแบบการดำเนินการให้บริการสาธารณสุขในอนาคต

ตาม พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนฯ ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถีนไว้ในมาตรา 16 มาตรา 17 และมาตรา 18 นั้น จะเห็นได้ว่าเป็นอำนาจหน้าที่ในการ จัดบริการสาธารณสุขที่มีขอบเขตกว้างขวางกว่าเดิม และในมาตรา 30 กำหนดให้มีการถ่ายโอนงาน บริการสาธารณสุขที่เป็นการดำเนินการซื้อขายระหว่างรัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถีนหรือ ภารกิจที่รัฐจัดให้บริการในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถีนหรือภารกิจที่รัฐจัดให้บริการในเขต องค์กรปกครองส่วนท้องถีนและส่งผลกระทบกับองค์กรปกครองส่วนท้องถีนอื่นหรือภารกิจที่เป็น การดำเนินการตามนโยบายรัฐบาลภารกิจทั้งหมดนี้ต้องถ่ายโอนภายใน 4 ปี (พ.ศ. 2544 - 2547) และอาจให้แตกต่างกันได้แต่ไม่เกิน 10 ปี (พ.ศ. 2553) ดังกล่าวแล้วข้างต้นว่าจะมีภารกิจในหลาย รูปแบบที่รัฐถ่ายโอนให้ห้องถีนดำเนินการซึ่งรูปแบบการมอบหมายภารกิจหรือบริการสาธารณสุขใน อนาคตที่จะเกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2546 เป็นต้นไป มีรูปแบบอยู่ 3 รูปแบบ ได้แก่

26.1 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะดำเนินการเอง

เมื่อรัฐบาลหรือส่วนราชการยุติบทบาทการให้บริการสาธารณะซึ่งเป็นบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพชีวิตและการจัดโครงสร้างพื้นฐาน และถ่ายโอนหรือส่งมอบให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการเองซึ่งสามารถดำเนินการได้ใน 3 รูปแบบ ได้แก่

26.1.1 ภารกิจที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรับมอบแล้ว ไม่ว่าองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) หรือ เทศบาล เมื่อรับโอนภารกิจต่าง ๆ แล้ว สามารถบริหารจัดการด้วยตนเองภายใต้ความสามารถของตนเอง

26.1.2 ภารกิจที่ต้องร่วมกันดำเนินการระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจากมีภารกิจบางประการอาจต้องคำนึงถึงความร่วมมือ ดังนี้ การกิจ忙งานอย่างต้องมีลักษณะการทำงานร่วมกันระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่ว่าเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประเภทเดียวกัน หรือเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่างประเภทกัน

26.1.3 ภารกิจที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการเอง แต่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถซื้อบริการอนหมายหรือจัดซื้อจัดจ้างให้เอกชนดำเนินการแทนได้

26.2 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับหน่วยงานราชการร่วมกันดำเนินการ

ในการดำเนินการบริการสาธารณะบางภารกิจต้องมีการปรับเปลี่ยน เช่น การปรับบทบาทของราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาคกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใหม่โดยท้องถิ่นอาจจะเป็นผู้ดำเนินการหลักในการดำเนินกิจการสาธารณะบางภารกิจ แต่อีกหลายภารกิจยังคงอยู่ภายใต้การกำกับหรือการบริหารจัดการหรือการดำเนินงานของส่วนราชการ เป็นต้น

26.3 ภารกิจที่รัฐไม่ได้ถ่ายโอนไป แต่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินการได้

ภารกิจบางประการ ไม่ได้มีการถ่ายโอนให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น การจัดการศึกษาสูงกว่าการศึกษาขั้นพื้นฐาน แต่ถ้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องจัดการศึกษาตั้งแต่ตัวก็สามารถดำเนินการได้ เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการศึกษาอยู่แล้วแต่ที่นี่จะต้องอยู่ภายใต้การพิจารณามาตรฐานตามที่กระทรวงศึกษานิเทศก์กำหนด เป็นต้น

ดังนั้นในการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามแผนการกระจายอำนาจฯ จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาการของภารกิจการกระจายอำนาจของประเทศไทยซึ่งต้องการกลไกและมาตรการที่จะพัฒนาขึ้นในอนาคตเพื่อให้การกระจายอำนาจบรรลุผลสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องการความเข้าใจที่ตรงกันและความมุ่งมั่นเชื่อมั่นต่อปรัชญาและคุณค่าของภารกิจการกระจายอำนาจ จากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องนับตั้งแต่รัฐบาล ส่วนราชการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประชาชนที่พร้อมจะร่วมกันพัฒนาการกระจายอำนาจโดยผ่านกระบวนการภารกิจที่ต่อเนื่องและมั่นคง

ข้อมูลทั่วไปของเทศบาลตำบลลินฟ้า

ข้อมูลทั่วไปของเทศบาลตำบลลินฟ้า อำเภอจตุรพักรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด

เทศบาลตำบลลินฟ้า ได้รับการยกฐานะจากองค์การบริหารส่วนตำบลลินฟ้า ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลลินฟ้า อำเภอจตุรพักรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นเทศบาลตำบล โดยที่กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า องค์การบริหารส่วนตำบลลินฟ้า อำเภอจตุรพักรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด มีสภาพเหมาะสม สมควรให้จัดตั้งเป็นเทศบาลตำบล

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 42 แห่งพระราชบัญญัติสถาบันตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติสถาบันตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2946 และมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล

พ.ศ. 2496 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จึงจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลลินฟ้า อำเภอจตุรพักรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นเทศบาลตำบลลินฟ้า ตั้งแต่วันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2552

เทศบาลตำบลลินฟ้ามีพื้นที่ 20.69 ตารางกิโลเมตร หรือ 33,104 ตารางเมตร ประกอบด้วย 9 หมู่บ้าน มีประชากร 4,524 คน

ตารางที่ 1 ประชากร ตำบลลินฟ้า อำเภอจตุรพักรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด

ที่	บ้าน	หมู่ที่	จำนวนครัวเรือน	จำนวนประชากร
1.	ลินฟ้า	1	133	438
2.	ลินฟ้า	2	148	705
3.	สวนน้อย	3	88	399
4.	หวาน	4	73	313
5.	หนองแขวง	5	72	330
6.	ป่าดวน	6	168	858
7.	โนนสำราญ	7	163	693
8.	หนองโอล	8	67	278
9.	หนองแก	9	117	528
รวม			974	4,524

ที่มา : เทศบาลตำบลลินฟ้า. (2555 : 13)

พื้นที่ติดต่อ

- ทิศเหนือ ติดต่อกับตำบลคลุ่มน้ำอย อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด
 ทิศใต้ ติดต่อกับตำบลบัวฟาง อำเภอเกย์ตระวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด
 ทิศตะวันออก ติดต่อกับตำบลโพธิ์ชัย อำเภอไวปุ่น จังหวัดมหาสารคาม
 ทิศตะวันออก ติดต่อกับตำบลคลุ่มน้ำอย อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด

วัตถุประสงค์ของโครงการ

โครงการก่อสร้างถนนในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลลิน้ำฟ้า อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อให้รายได้ใช้ถอนที่ได้มาตราฐานใช้ในการสัญจรไปมาได้สะดวกรวดเร็ว และมีความปลอดภัย
2. เพื่อให้รายได้ใช้ถอนที่ได้มาตราฐานใช้ในการขนส่งพืชผลทางการเกษตรได้สะดวกรวดเร็ว และมีความปลอดภัย
3. ช่วยลดปริมาณฝุ่นละอองในอากาศทำให้รายได้มีสุขภาพที่ดีขึ้น

โครงการก่อสร้างก่อสร้างถนน柏油พื้นที่เทศบาลตำบลลิน้ำฟ้า จะเน้นความสำคัญในการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก ถนนลาดยางและ ถนนดินเข้าที่ทำการเกษตรของรายได้ให้มาตราฐานมีความแข็งแรงทนทานสามารถรองรับน้ำหนักบรรทุกของรถชนิดที่วิ่งบนถนนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งรวมถึงช่วยลดปริมาณฝุ่นละอองฟุ่งกระจายในอากาศ เพราะ อิฐบล็อกช่วยประยัดงบประมาณในการซ่อมแซมถนน เพราะถอนได้ดำเนินการก่อสร้างตามแบบรูปและระยะเวลาที่กำหนดไว้ ประโยชน์สูงสุดคือเพื่อให้รายได้ใช้ถอนที่ได้มาตราฐานไว้ใช้ในการสัญจร และขนส่งพืชผลทางการเกษตรได้อย่างสะดวกรวดเร็วและปลอดภัย

เงื่อนไขการคัดเลือกโครงการ

เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ดังกล่าว การคัดเลือกโครงการจะต้องมีหลักเกณฑ์ การพิจารณาความเหมาะสมแต่ต่างไป เพื่อพิจารณาการก่อสร้างถนนโดยทั่วไปหลายประการดังนี้

1. เป็นถนนลูกรังเดิมที่อยู่ภายในหมู่บ้านที่มีรถวิ่งมากพอที่จะทำให้เกิดฝุ่นละอองฟุ่งกระจายก่อให้เกิดความชำรุดให้แก่รายได้ภายในหมู่บ้านได้
2. เป็นถนนลูกรังเดิมที่เชื่อมระหว่างหมู่บ้าน ที่มีรถวิ่งมากและรายได้ในพื้นที่ใช้ในการสัญจรมาก
3. เป็นถนนลูกรังเดิมที่มีคันทางสำหรับคนเดินและไม่มีร่องบัญชาน้ำท่วม
4. เป็นถนนลูกรังเดิมที่มีความกว้างของถนนสำหรับคนเดินและรถจักรยานยนต์กว้างของถนนคอนกรีตพร้อมให้ล่าทางสองข้างของถนนที่จะดำเนินการก่อสร้าง

5. เป็นถนนดินเดิมที่ที่มีความกว้างของถนนสม่ำเสมอไม่น้อยกว่าความกว้างของถนนดินที่จะดำเนินการก่อสร้าง และมีรายถูรใช้ในการสัญจร บนส่วนพื้นที่ทางการเกษตรมากพอสมควร

6. ในกรณีที่มีความจำเป็นที่จะดำเนินการก่อสร้างถนนในหมู่บ้าน ซึ่งสภาพถนนเป็นหลุมเป็นบ่อ เช่นลูกน้ำกัดเซาะควรจะทำการซ่อมแซมปรับปรุงให้ได้มาตรฐานเดียวกันและให้ประชาชนใช้สัญจรงานกว่าจะมีผู้คนล่องฟุ่งกระจายจึงค่อยดำเนินการก่อสร้างใหม่

สภาพหมู่บ้าน

พื้นที่เทศบาลตำบลคลื่นฟ้า อำเภอจตุรพัตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด มีจำนวน 9 หมู่บ้าน โดยทั่วไปถนนภายในหมู่บ้านเป็นถนนคอนกรีตและถนนลูกรัง บริเวณที่เป็นถนนลูกรังบางช่วงมีสภาพเป็นหลุมเป็นบ่อ ชำรุดเสียหายมีผู้คนล่องฟุ่งกระจายในอากาศ ทำให้รายถูรได้รับความเดือดร้อนในการสัญจร และบนส่วนพื้นที่ทางการเกษตร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้ศึกษาได้นำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อโครงการก่อสร้างถนน ปีงบประมาณ 2555 ในเขตเทศบาลตำบลคลื่นฟ้า อำเภอจตุรพัตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งมีผู้ศึกษา ดังนี้คือ

สตรีทศน์ วงศ์ประเสริฐ (2542 : 78) ได้ศึกษาเรื่อง การก่อสร้างถนนสีช่องถนนสีช่อง จราจรที่มีผลกระทบต่อชุมชนทั้งระหว่างการก่อสร้างและหลังการก่อสร้างแล้วเสร็จ และเพื่อเป็นแนวทางการศึกษาวิจัยผลกระทบต่อชุมชนในกรณีการก่อสร้างในลักษณะคล้ายกัน ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้วิธีการเชิงคุณภาพเป็นหลักและมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร วารสาร หนังสือต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งยังมีการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและประชาชนที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการก่อสร้างถนนสีช่องจราจรในจังหวัดลำปาง ผลการศึกษาพบว่า ผลกระทบของการก่อสร้างถนนสีช่องจราจรในจังหวัดลำปางที่มีต่อประชาชนส่วนใหญ่มีผลกระทบค่อนข้างสูงกับชุมชนที่มีประชาชนหนาแน่นในบริเวณที่เส้นทางตัดผ่านซึ่งปัญหาที่พบคือ ปัญหาระดับของถนนที่สูงกว่าระดับบ้านเรือนของประชาชน ปัญหาฟุ่นละอองที่เกิดขึ้น ในขณะทำการก่อสร้าง และปัญหาการสัญจาร ไปมาของประชาชนในชุมชน ดังนั้นในการสำรวจออกแบบจากความสำคัญในทางวิศวกรรม ควรมีการเปิดรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด และเป็นการแก้ไขปัญหาตั้งแต่เริ่มต้น และปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งที่โครงการสายลำปาง-เชียงใหม่ได้รับผลกระทบและก่อให้เกิดความเสียหายล้ำช้าต่อโครงการ คือปัญหาผู้รับเหมาทึ่งงาน การดำเนินงานในขั้นตอนการประเมินผลงานในการเลือกสรรผู้รับเหมา ก่อสร้างมาทำสัญญาการก่อสร้างส่วนใหญ่จะดำเนินการโดยผู้ที่มีความสามารถทางการเงินและ

การบริหารงานเป็นองค์ประกอบในการพิจารณาคัดเลือกด้วยเพื่อให้ได้ผู้รับเหมาที่มีคุณภาพเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดกรณีการป้องกันไม่ให้เกิดกรณีการทิ้งงานเข่นที่ผ่านมา

เอกสาร อภยรัตน์ (2544 : 94) ได้ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจของประชาชนต่อการดำเนินงานการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลกรหาดใหญ่ จากการศึกษาพบว่าระดับความพึงพอใจของประชาชนต่อการดำเนินงานการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลกรหาดใหญ่ โดยภาพรวมและพิจารณาในแต่ละ โครงการอยู่ในระดับกลาง ผลการเบรี่ยงเทียบ ระดับความพึงพอใจของประชาชนต่อการดำเนินงานการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลกรหาดใหญ่ พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 60 ปี มีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, ประชาชนกลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา ระดับรายได้ เคลื่อนตัวเดือน แตกต่างกันมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานการพัฒนาโครงการปรับปรุงระบบระบายน้ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ประชาชนกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ เคลื่อนตัวเดือน และมีลักษณะของชุมชนที่อาศัยแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานโครงการปรับปรุงและติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เปรเม จิตชน ใจดี (2545 : 82) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางในการดำเนินงานเพื่อความคุ้ม ผุ้นละองจากการก่อสร้างถนน ป้ายจราจร ผุ้นละองที่เกิดขึ้นจากการก่อสร้างถนนดือว่าเป็นปัญหา หนึ่ง ที่สำคัญ เป็นปัญหาที่มาจากมีผลกระทบโดยตรงต่อสุขภาพของผู้ปูบุญดิติกานและประชาชน ที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่ทำการก่อสร้างและมีผลกระทบต่อการประกอบธุรกิจในบริเวณนั้น ๆ งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาเพื่อหาสาเหตุและวิธีการแก้ไขการเกิดผุ้นละองที่มาจากการก่อสร้างถนน โดยทำการสำรวจผู้ส่วนใหญ่ที่ส่วนตัวของสามฝ่ายคือ 1) ผู้รับเหมา ก่อสร้างถนน 2) เจ้าของโครงการ และ 3) หน่วยงานสังเคราะห์ด้านสิ่งแวดล้อม ผลการวิจัยในส่วนของผู้รับเหมาก่อสร้าง จำนวน 50 บริษัท พบว่า ส่วนใหญ่ในส่วนนี้มีไม่เพียงพอและไม่ถูกต้องในส่วนที่สามารถเบิกค่าใช้จ่ายจากเจ้าของโครงการได้ นอกจากนี้ส่วนใหญ่ยังขาดความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์และประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม

การจัดทำแผนการจัดการสิ่งแวดล้อม และ การติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อม และคาดการกำหนดคุณภาพที่จะมารับผิดชอบงานในส่วนนี้ โดยตรงในส่วนของเจ้าของโครงการ ได้ทำการสำรวจความเห็นจำนวน 36 คน พบว่าเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ยังขาดความชัดเจนด้านวิธีการปฏิบัติเพื่อลดผลกระทบ ที่จะเกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อม ขาดการวิเคราะห์และประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม การจัดทำแผนการจัดการสิ่งแวดล้อมและการติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อม ในโครงการก่อสร้างถนน เช่นเดียวกับผู้รับเหมาและเจ้าของงานเองยังขาดบุคลากรที่จะ

มารับผิดชอบงานในส่วนนี้โดยตรงด้วย ส่วนผลการวิจัยในส่วนของหน่วยงานสิ่งแวดล้อมยังไม่เพียงพอที่จะใช้ในการทำงานสำหรับส่วนต่าง ๆ เช่น การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร การฝึกอบรมและการออกไปตรวจสอบผลกระทบที่เกิดขึ้น ซึ่งในส่วนของการเข้าไปตรวจสอบการทำงานของผู้รับเหมา ก่อสร้างนั้นมักจะเข้าไปดำเนินการเมื่อมีผู้มาเรื่องเรียน เท่านั้น

วุฒิ สถา漏พิพัช (2546 : 79) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ผลกระทบของปัจจัยเสี่ยงต่อระยะเวลา ก่อสร้างถนน วิทยานิพนธ์นี้มีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์ผลกระทบของปัจจัยเสี่ยงในลักษณะต่าง ๆ ที่มีต่อระยะเวลา ก่อสร้างของกลุ่มงานที่เกี่ยวข้องในงาน ก่อสร้างถนน สำหรับนำไปใช้กำหนดระยะเวลา ก่อสร้างที่เหมาะสมกับสภาพความเสี่ยงที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในขั้นตอนของการวางแผน โครงการถนน โดยการศึกษาผลกระทบจากแต่ละปัจจัยเสี่ยงในเบื้องต้น เป็นการศึกษา ระดับผลกระทบของแต่ละปัจจัยเสี่ยงที่มีต่อระยะเวลา ก่อสร้างของกลุ่มงานต่าง ๆ โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือหลัก ในการสำรวจความคิดเห็นจากผู้รับเหมา ก่อสร้างทาง และเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงาน ก่อสร้างทางของกรมทางหลวง จากการสำรวจพบว่า ปัจจัยเสี่ยง ร่องฟันตก เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบมากที่สุด ผลกระทบของกลุ่มงานดิน งานรองพื้นทาง งานพื้นทาง และงานผิวทาง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลฟันหากกรมอุตุนิยมวิทยาพบว่า มีจำนวนวันฝนตก ในช่วงฤดูฝนประมาณ 90 และ 120 วัน สำหรับจังหวัดที่มีปริมาณฝนรายปีน้อยกว่าและมากกว่า 1500 มม. ตามลำดับ นอกจากนี้ผลสำรวจพบว่า ปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลกระทบมากที่สุด คือระยะเวลา ก่อสร้าง ทั้งหมด ยกเว้นปัจจัยเสี่ยงร่องฟันตกส่วนอยู่ในกลุ่มงานดิน ซึ่งปัจจัยเสี่ยงเหล่านี้ ได้แก่ ปัจจัยเสี่ยง ร่องสภาพดินเดิม การเข้าพื้นที่และกรรมสิทธิ์ที่ดิน และการบ่มระบบสาธารณูปโภค เป็นปัจจัยที่ถูกนำไปวิเคราะห์ผลกระทบต่อระยะเวลา ก่อสร้างของกลุ่มงานดิน โดยนำผลจากการสำรวจทางแบบสอบถาม มาสร้างเป็น Fuzzy Membership Function ของระยะเวลา ก่อสร้างที่ควรเพิ่มขึ้นจากระยะเวลาปกติ เมื่อประสบปัญหาในลักษณะต่าง ๆ จากปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง รูปแบบการประเมิน ความเสี่ยงที่สร้างขึ้น ถูกนำมาใช้ประกอบกับวิธีการประมาณระยะเวลา ก่อสร้างที่ควรเพิ่มขึ้นจากระยะเวลาปกติ เมื่อประสบปัญหาในลักษณะต่าง ๆ จากปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง รูปแบบการประเมิน ความเสี่ยงที่สร้างขึ้น ถูกนำมาใช้ประกอบกับวิธีการประมาณระยะเวลา ก่อสร้างถนนแบบดั้งเดิมที่มี การดัดแปลง เพื่อทดสอบความถูกต้องของ Membership Functions ที่สร้างขึ้นมา กับโครงการ ก่อสร้างถนนที่ประสบกับปัจจัยเสี่ยงในขณะ ก่อสร้างจนทำให้แล้วเสร็จล่าช้ากว่าที่กำหนด จำนวน 7 โครงการ

กฤตภาส อุตรรัตน์ (2547 : 69) ได้ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจของประชาชนต่อโครงการ ก่อสร้างและบูรณะทางหลวงของกรมทางหลวง ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของประชาชนทุก ๆ ช่วงและประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนน ก่อนการดำเนินการ ก่อสร้างควรพิจารณาในรูปแบบ

โครงการสร้างถนนโดยรวมก่อนส่วนในระหว่างการดำเนินการก่อสร้างควรพิจารณาปัจจัยเรื่องใช้วัตถุทรงตามรูปแบบที่กำหนด การมีอุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องจักรที่ใช้ในการก่อสร้างอย่างเหมาะสม และหลังการก่อสร้างเสร็จ ควรพิจารณาในเรื่องมีป้ายจราจรป้ายบอกทิศและตำแหน่งสถานที่ต่าง ๆ และป้ายแนะนำเป็นดัน เนื่องจากว่าเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจของประชาชนในทุกช่วง ซึ่งนั้นหมายถึงประชาชนทุก ๆ ช่วงและประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนนมีความพึงพอใจแตกต่างกันหรือไม่สอดคล้องกันนั่นเอง

คณีย์ เรืองสอน (2547 : 85) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาผลกระทบของรูปแบบสะพานข้ามทางแยก ด้านการจราจร สิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย และความพึงพอใจของประชาชน ในโครงการพัฒนาทางหลวง : กรณีศึกษาทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 ตอน อำเภอปากท่อเพชรบูรณ์ การศึกษาผลกระทบของการสร้างถนนไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่การศึกษาส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในระดับมหภาค (Macroscopic Level) ซึ่งไม่ลงถึงรายละเอียดขององค์ประกอบแต่ละส่วนของสายทางที่กระบวนการต่อการจราจร สิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยและความพึงพอใจของประชาชน กรมทางหลวงได้กำหนดมาตรการเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของประชาชนด้วยสะพานข้ามทางแยก ในโครงการนี้จะสร้างสะพานข้ามทางแยกโดยทั่วไปที่มีจะสร้างบนถนนสายหลักเพื่อข้ามถนนสายรอง โครงการวิจัยนี้จึงขอเสนอแนวทางความพึงพอใจของประชาชน ทั้งในด้านบวกและด้านลบเพื่อเป็นแบบอย่างในการดำเนินงานสร้างสะพานข้ามทางแยกอื่น ๆ ต่อไป การวิจัยนี้ได้เลือกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 ตอนปากท่อ-เพชรบูรณ์เป็นพื้นที่สำหรับการศึกษา โครงการมีระยะทางรวม 24 กิโลเมตร มีทางแยกจำนวน 3 ทางแยก ถนนสายนี้มีอัตราจราจรเฉลี่ย 7 ช่องทางจราจร โดย 13 ช่องทางจราจรใหม่สำหรับทิศทางการเดินทางจากปากท่อถึงเพชรบูรณ์ ส่วน 4 ช่องทางเดิมใช้เพื่อการเดินรถจากเพชรบูรณ์ถึงปากท่อ เหตุผลที่พิจารณาเลือกพื้นที่ศึกษานี้ เพราะจะสามารถทำการเปรียบเทียบผลกระทบก่อนและหลังการดำเนินการก่อสร้างสะพานข้ามทางแยกและการขยายช่องทางการจราจร

ทรงกรด พรมศาสตร์ ศกลนก (2547 : 123) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการก่อสร้างถนนคอนกรีตในหมู่บ้าน โดยใช้แรงงานเป็นหลัก ศึกษาระบบที่ใช้ในหมู่บ้าน โครงการก่อสร้างถนนคอนกรีตในหมู่บ้าน โดยใช้แรงงานเป็นหลักเป็นโครงการที่สำคัญโครงการหนึ่งของแผนงานด้านชุมชน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการเข้าสู่งานและเพิ่มรายได้แก่ชาวบ้านในระดับชุมชนและท้องถิ่น เพื่อสร้างความเข้มแข็งของเศรษฐกิจฐานราก ซึ่งจะนำไปสู่การขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ได้ในระยะต่อไป เพื่อเสริมสร้างกระบวนการพัฒนาแบบมีส่วนร่วมของชุมชน โดยสามารถพัฒนาองค์กรชุมชน เป็นการสร้างฐานรากที่มีประสิทธิภาพที่ยั่งยืนและระยะยาวการดำเนินงาน เน้นกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำแผน

ชุมชน และเสนอโครงการ โดยองค์กรชุมชนหรือองค์กรชุมชนร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในรูปของคณะกรรมการร่วม หน้าร่างใช้แรงงาน การให้วัสดุดิน วัสดุอุปกรณ์ในท้องถิ่น ใช้เทคโนโลยีที่ง่ายและเหมาะสม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2544 : 4) งานก่อสร้างถนนคอนกรีตในหมู่บ้านตามโครงการก่อสร้างถนนคอนกรีตในหมู่บ้าน โดยใช้แรงงานเป็นหลักเน้นความสำคัญที่การจัดทำผู้คนก่อสร้างที่ดี ไม่มาก เกินไปและสามารถดำเนินการสร้างให้แล้วเสร็จ โดยใช้แรงงานชาวบ้านในหมู่บ้านในช่วงที่ว่างเว้นจากการทำงานประจำหรือหลังฤดูกาลเก็บเกี่ยว ซึ่งจากการดำเนินการในพื้นที่อำเภอปึกชงชัย จังหวัด นครราชสีมาที่ผ่านมาได้ดำเนินการก่อสร้างทั้งสิ้นจำนวน 9 สาย ในหมู่บ้านต่าง ๆ ได้แก่ สายบ้านโนนพูนทรัพย์ ตำบลลำสำโรง สายบ้านตะเคียน ตำบลคำทับ สายบ้านจังหรีด ตำบลลดอนสายบ้านบันโนะโพธิ์ ตำบลด้อม สายบ้านโภกเหด็จ ไคล ตำบลลงชัยเหนือ สายบ้านแภยน ตำบลเกยมทรัพย์ สายบ้านหนองนกเขียน ตำบลถูกหลา สายบ้านแباء ตำบลตลาดคุและสายวัดป่า นางเจริญ โดยหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบในการดำเนินโครงการคือสำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดและประธานความร่วมมือกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ดำเนินโครงการร่วมเป็นกรรมการดำเนินโครงการด้วย

ไฟฟ้ารย์ ตันอุด (2547 : 76) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ความสำคัญของปัจจัยที่มี

ผลต่อกุณภาพของโครงการก่อสร้างถนนขององค์กรบริหารส่วนตำบล (อบต.) โดยใช้วิเคราะห์แบบฟอล์ทรี การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยและระดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อกุณภาพของโครงการก่อสร้างถนนองค์กรบริหารส่วนตำบล โดยใช้วิเคราะห์ฟอล์ทรี (Fault Tree Analysis) นำเสนอเหตุที่ได้มาเก็บข้อมูลความน่าจะเป็นในการเกิด โดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ความสำคัญของสาเหตุหรือปัจจัยโดยใช้การวิเคราะห์ฟอล์ทรีในเชิงปริมาณผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่เป็นสาเหตุเบื้องต้นจำนวน 43 ปัจจัยและมีชุดเหตุการณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกุณภาพของถนนจำนวน 185 ชุด แยกเป็นชุดเหตุการณ์ที่มี 2 องค์ประกอบจำนวน 15 ชุด และชุดเหตุการณ์ที่มี 3 องค์ประกอบ จำนวน 170 ชุด ในการวิเคราะห์ความสำคัญของปัจจัยที่มีผลกระทบต่อกุณภาพของโครงการก่อสร้างถนนของ อบต. พนว่า 5 อันดับแรก คือ ขาดผู้รับผิดชอบดูแลควบคุมการใช้งาน และผู้ใช้งานมีพฤติกรรมการใช้งานถนนที่ไม่เหมาะสม ขาดแคลนเครื่องมือที่ได้มาตรฐานในการสำรวจและมีการใช้งานถนน ระยะเวลาในการใช้งานถนนและขาดแคลนบุคลากรในการสำรวจและมีการใช้งานถนน ตามลำดับ

ไยธิน ไชยไศลป์ (2547 : 81) ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารงานด้านการซ่อมบำรุงทางหลวง ชนบทของเทศบาลตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ การศึกษาครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา ระดับการบริหารงานด้านซ่อมบำรุงทางหลวงชนบทของเทศบาลตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์

และเปรียบความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการบริหารงานด้านการซ่อมบำรุงทางหลวงชนบทของเทศบาลของบุคลากรที่มีความแตกต่างกันในด้านระดับการศึกษาและตำแหน่ง หน่วยในการวิเคราะห์ คือเทศบาลตำบลจำนวน 23 แห่ง ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษากันกว่า คือ คณะกรรมการศึกษาและพนักงานเทศบาลจำนวน 138 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80 สถิติที่ใช้ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานใช้ t-test (Independent Samples) ผลการศึกษาและข้อเสนอแนะในการศึกษารึ่งนี้ เป็นข้อมูลทางวิชาการที่เป็นประโยชน์ ต่อคณะกรรมการศึกษาและพนักงานเทศบาลสามารถนำไปใช้ในการบริหารงานด้านการซ่อมบำรุงทางหลวงชนบทให้เกิดประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง

จรัส กลุ่มเหรี้ยญทอง (2550 : 80) ได้ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจต่อการบริการด้านสาธารณูปโภคของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหนองห้อง อำเภอหนองห้อง จังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนมีความพึงพอใจต่อการบริการด้านสาธารณูปโภค โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีความพึงพอใจสูงสุด คือ ด้านการรักษาความสะอาด รองลงมา ได้แก่ ด้านการป้องกันและด้าน โยธา ตามลำดับ

อัมพร ขาวทอง (2550 : 90) ได้ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจของประชาชนต่อการดำเนินงานด้านโครงสร้างพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลเจาะ อำเภอบันนังสตา จังหวัดยะลา จากการศึกษาพบว่า ความรับผิดชอบในการให้บริการแก่ประชาชน ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเจาะ โดยเฉพาะการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นงานบริการหลักอย่างหนึ่งขององค์การบริหารส่วนตำบลเจาะ เพื่อให้ประชาชนได้รับความสะดวกสบาย และเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเจาะ ให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ดังนั้นตัวชี้วัดที่สำคัญอย่างหนึ่งในการที่จะประเมินถึงคุณภาพในการให้บริการด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลเจาะ คือความพึงพอใจของผู้รับบริการ ขณะนั้นผู้จัดที่มีความสนใจที่จะศึกษาความพึงพอใจของประชาชนต่อการดำเนินงานด้านโครงสร้างพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลเจาะมีความพึงพอใจต่อบริการขององค์การบริหารส่วนตำบลเจาะในระดับใดเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพของการบริการด้านโครงสร้างพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลเจาะ เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน และทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวางแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลเจาะ ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

กันยา ชัยโภจน์สัมพันธ์ (2551 : 49-50) ได้ศึกษา ความพึงพอใจของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนังต้ายอที่มีต่อการบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านงานถนน ตำบลนังต้ายอ อำเภอเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี ผลการศึกษา พบว่า ความพึงพอใจของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนังต้ายอที่มีต่อการบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านงานถนน มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวางแผนและออกแบบถนน ด้านการควบคุมการก่อสร้าง และด้านการบำรุงรักษา มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการจัดสรรงบประมาณก่อสร้าง และด้านการจัดซื้อ มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และผลการเบร์ยนเทียนความพึงพอใจของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนังต้ายอที่มีต่อการบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านงานถนน พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความพอใจไม่แตกต่างกันประชานที่มีอายุต่างกัน มีความพอใจไม่แตกต่างกัน ประชานที่มีรายได้ต่างกัน มีความพอใจแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ประชานที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความพอใจไม่แตกต่างกัน ประชานที่มีสถานภาพต่างกัน มีความพอใจไม่แตกต่างกัน และประชานที่มีอาชีพต่างกัน มีความพอใจไม่แตกต่างกัน

นานพ มนูขิ (2551 : 66) ได้ศึกษา เรื่อง ความพึงพอใจของประชาชนผู้รับบริการด้านสาธารณูปโภคและการ โยธาสาธารณูปโภคและการ โยชาสาธารณูปโภคและบริการด้านสาธารณูปโภค อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ผลการศึกษา พบว่า ความพึงพอใจของประชาชนผู้รับบริการด้านสาธารณูปโภคและการ โยชา สาธารณูปโภคและบริการด้านสาธารณูปโภค อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก จำนวน 4 ด้าน และอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 1 ด้าน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านการให้บริการอย่างท่าเที่ยมกัน ด้านการให้บริการอย่างต่อเนื่อง ด้านการให้บริการอย่างเพียงพอ ด้านการให้บริการรวดเร็ว ทันเวลา และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านการให้บริการที่มีความก้าวหน้า

จันทร์เพ็ญ พยัฒพันธ์ (2554 : 45-46) ได้ศึกษา การบริหารจัดการแผนงานด้านโครงสร้างพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลป่าก่อ อำเภอขนาดเล็ก จังหวัดอำนาจเจริญ ผลการศึกษา พบว่า ปัญหา อุปสรรคในการบริหารจัดการแผนงานด้านโครงสร้างพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลป่าก่อ ดังนี้

1. ด้านกำหนดแผน ผู้กำหนดแผนขาดความรู้ในการกำหนดแผน
2. ด้านการจัดการ ไม่สามารถดำเนินงานตามแผนได้
3. ด้านบุคลากร บุคลากรที่มีส่วนร่วมหรือมีหน้าที่ในการกำหนดนโยบายขาดความรู้ ขาดการเอาใจใส่ และขาดความร่วมมือในการดำเนินงาน

4. ด้านงบประมาณ จัดสรรงบประมาณค่าเนินการจัดทำอนามากกว่าโครงการพื้นฐานด้านอื่นและงบประมาณในการดำเนินงานไม่เพียงพอ

5. ด้านวัสดุอุปกรณ์ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับดำเนินงานมีไม่เพียงพอ และวัสดุอุปกรณ์บางประเภทเมื่อจัดหามาแล้วไม่ได้ใช้งานหรือได้ใช้งานน้อย

เชาว์วรรณ์ ปัวใหญ่ (2554 : 53) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินโครงการด้าน โครงการพื้นฐานขององค์กรบริหารส่วนตำบลหนองทันน้ำ อำเภอถูกข้าวปูน จังหวัดอุบลราชธานี ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาและอุปสรรค ในการดำเนินงานด้าน โครงการพื้นฐานขององค์กรบริหารส่วนตำบลหนองทันน้ำ อำเภอถูกข้าวปูน จังหวัดอุบลราชธานี ดังนี้

1. ด้านบุคลากร/นโยบาย ความพร้อมเพียงของแผนชุมชนในการกำหนดแผนงานของหมู่บ้าน ซึ่งยังมีความคิดเห็นแตกต่างกันทำให้การกำหนดวางแผนเป็นไปด้วยความล่าช้า

2. ด้านงบประมาณ งบประมาณไม่เพียงพอต่อการดำเนินของโครงการ ซึ่ง อบต. มีโครงการด้าน โครงการพื้นฐานเป็นจำนวนมาก แต่มีข้อจำกัดของงบประมาณที่จะจัดสรรงไป

3. ด้านวัสดุอุปกรณ์/ข้อมูล ด้านอุปกรณ์ที่ใช้ในการสำรวจงานด้าน โครงการพื้นฐานขาดแคลน เช่น อบต. หนองทันน้ำยังไม่มีกล้องสำรวจวัดบุน ระบบไฟิกัดดาวเทียม และระบบโปรแกรมงานด้านช่าง

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY